Завдяки волинянці Оксані Шевчук в Африці гучно пролунала пісня «Волинь моя»! с. 9

ВОЛИНЬ

№ 46 (16 995)
Середа, 18 листопада 2026 року

Нас читають із 1939 року!
volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Незламні

Смілий не лише за прізвищем: тричі йшов захищати Україну – і тепер полює на «шахеди»

Лучанин Станіслав Смілий пройшов пекло Дебальцевого та Серебрянського лісу, був кулеметником, потім командував підрозділом безпілотників, а нині захищає небо над Волинню. І мріє створити такі «очі» для ППО, щоб жоден ворожий дрон не проскочив непоміченим

Катерина ЗУБЧУК

Фото з архіву Станіслава СМІЛОГО.

«ВИВЧИВСЯ НА ШТУКАТУРА-ПЛИТОЧНИКА, А ЗАХОПИВСЯ БОЙОВИМ МИСТЕЦТВОМ»

Закінчивши школу №7 обласного центру, Стас, як його називають в родині, чи «Ворон», що стало позивним з 2014 року («Друзі й побратими тепер кличуть мене тільки так»), пішов у Луцьке профтехучилищі №2.

– Вивчився на штукатура-плиточника, а захопився бойовим мистецтвом, – *розповідає Станіслав Смілий.* – Власне, ще десь із третього класу я ходив у секції дзюдо, самбо. А в училищі познайомився з людьми, які займалися бойовим мистецтвом, – афробразильською капоейрою, яка так само, як і наш гопак, маскує під танець бойове мистецтво. Згодом закінчив міжнародну школу капоейри. З такими ж прихильниками цього виду спорту, розвивали капоейру в своєму місті.

Упродовж дванадцяти років Станіслав Смілий на псевдо «Ворон» тричі, не рахуючи строкової служби, йшов у ряди Збройних Сил України.

Прізвище – Смілий, позивний – «Ворон», характер – незламний! Лучанин Станіслав Смілий на бойових позиціях під час АТО.

Продовження розповіді про Героя – на с. 8

Завтра зустрінемо разом!

Від підпільного синьо-жовтого прапора – до тисячі гривень для ЗСУ

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Володимир Банада зберігає цей металевий тризуб майже 40 років. Тоді за нього можна було потрапити за ґрати.

Відомий волинський рухівець Володимир Банада у молодості ховав український прапор від КДБ, а нині допомагає тим, хто захищає його на фронті. Зокрема, передасть для козаків на передову й виграну 1000 гривень в акції серед передплатників газети «Волинь»

Катерина ЗУБЧУК

– Тисяча від «Волині» поповнить наш волонтерський фонд, кошти якого йдуть на допомогу воїнам-захисникам. Періодично відправляємо найнеобхідніше для воїнів на передовій – в першу чергу, для наших земляків. Везуть хлопці старлінки, захисну амуніцію, продукти, різні смаколики, – *каже Володимир Банада, якого, здається, особливо й не треба представляти, оскільки він – добре знана людина в Луцьку й загалом на Волині.*

Окрім того, що у нього – солідний трудовий послужний список, Володимир В'ячеславович багато років був очільником Волинського осередку Народного Руху. Власне стояв біля витоків боротьби за незалежність України.

Про родину патріотів – на с. 9

Шок!

Двічі вистрілив у знайомого з револьвера і... відбувся штрафом

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Кримінальне чтиво – на с. 7

Про це говорять

За отруєний Стир «Луцькводоканал» заплатить понад 8 мільйонів гривень!

Верховний Суд остаточно поставив крапку в справі про масову загибель риби у 2020 році. За екологічне лихо доведеться розрахуватися комунальному підприємству, тоді як посадовець уникнув кримінальної відповідальності через закінчення строків давності

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Понад 15 тисяч мертвих рибин виявили у Стиру влітку 2020 року.

Стир не має права голосу. За нього заговорили мертві рибини – і мільйонні збитки...

Деталі гучної справи – на с. 5

■ Пульс тижня

На Волині хижаків братимуть на мушку

З 14 листопада до 29 грудня в області проводитимуть контрольоване регулювання чисельності вовків, лисиць і шакалів

Василь КІТ

Заходи пов'язані зі зростанням випадків сказу: від початку року в області зафіксували 57 таких випадків серед тварин. Відстріл проводитимуть лише у вихідні, у світлу пору доби та організованими групами щонайменше з 10 осіб за участю поліції. Місця попередньо погоджуватимуть із військовими.

Лісові масиви, заповідні території та ділянки, ближчі ніж за 2 км до об'єктів сил оборони, виключені. В ОВА наголошують: це не відновлення полювання, а заходи для безпеки людей і боротьби зі сказом. ■

Колишній дитсадок переобладнують у житло для переселенців

На реконструкцію витратять 6,7 мільйона гривень

Микола ДЕНИСЮК

У селі Завидів Павлівської громади Володимирського району колишній дитячий садок реконструюють у житловий будинок на дві квартири для внутрішньо переміщених українців. Завершити роботи планують до кінця року, розповів «Суспільному Луцьк» голова громади Андрій Сапожник. З його слів, була постанова Кабінету Міністрів про виділення державної субвенції на житло для внутрішньо переміщених осіб. У громаді подали заявку, 6 мільйонів отримали з державного бюджету і 700 тисяч – кошти місцевого бюджету.

В обох квартирах планують встановити автономне опалення – це твердопаливні котли, облаштувати кухню, ванну і ще по три кімнати. Із зовнішніх робіт – утеплити фасад та перекрити дах. Одне із помешкань має бути інклюзивним. Квартири готують під ключ.

До цього, до речі, садочок був недіючим (його перенесли у школу), приміщення поступово руйнувалось. ■

Різдвяний ярмарок та головну ялинку міста у Луцьку розташують на Замковій площі біля замку, а не в центрі міста. Одна з причин – Театральний майдан, який традиційно використовували для новорічних святкувань, нині є місцем, де відбуваються прощання із загиблими військовими.

У Волинській області в структурі виробництва продукції сільського господарства 65,7% займає рослинництво, 34,3% – тваринництво. На агропідприємства припадає 64,5% виробленого, на господарства населення – 35,5%.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ І В ГОСПІТАЛІ:

- **ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)**
- Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- **ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)**
- СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)
- **ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)**
- С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- **СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)**
- ТОВ «ЕКО-ПАЛЕТ» із села Стобихівка Камінь-Каширського району (директор Іван СУХАЦЬКИЙ)
- **СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)**

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів.
Приєднуйтеся!
Тел: 066 133 86 88.

■ Незагойна рана

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com. / фото: 6-ий прикордонний Волинський загін.

Сергій Лукашук змінив улюблену справу на зброю, щоб захистити Україну. Тепер дружина Олена та син Іван отримали його посмертну нагороду.

Міжнародне визнання до Сергія Лукашука прийшло, коли він уже став Героєм Небесного війська...

Родині загиблого на Сумщині прикордонника, відомого волинського філателіста Сергія Лукашука вручили державну нагороду посмертно.
А створений ним блог удостоївся Великої срібної медалі на міжнародній виставці в Італії. На жаль, сам Сергій уже ніколи не дізнається про це визнання...

Василь УЛІЦЬКИЙ

Є люди, яких пам'ятаєш не за гучними словами чи високими посадами. А за їхньою людяністю, щирістю, порядністю. Саме таким був Сергій Лукашук. Ми знали його особисто, разом грали у футбол. І досі важко повірити, що цієї світлої, доброї людини вже немає серед нас...

А днями в гарнізонному храмі Святого великомученика Юрія Переможця в Луцьку відбулася щемлива церемонія. Дружині загиблого воїна Олені та його синові Іванові вручили медаль «За військову службу Україні», якою Сергія Лукашука нагороджено посмертно.

«Колись Сергій збирав марки, які розповідали світові про Україну. А тепер його власна доля – воїна з позивним «Марка» – стала частиною історії України, написаної кров'ю її найкращих синів...»

Державну відзнаку родині передав заступник начальника 6-го прикордонного Волинського загону з морально-психологічного забезпечення полковник Михайло Косарев. А капелан військової частини отець Михайло відслужив за полеглим Захисником заупокійну літію.

На світлинах із храму – скорботні обличчя дружини та сина. У руках офіцера – нагорода, яку Сергій уже ніколи не зможе взяти сам. І від цього особливо стискається серце...

Сергій Лукашук народився в селі Топільне Рожищенської громади. За освітою був педагогом, а справою його життя стала філателія. Він не просто колекціонував марки – створив власний інтернет-магазин Bomarka, об'єднавши навколо свого захоплення інших поціновувачів поштових мініатюр.

Та коли Україна потребувала захисту, змінив мирне життя на військову форму.

У 2023 році Сергій мобілізувався до Державної прикордонної служби України. Служив у складі 15-го мобільного прикордонного загону, воював на Харківщині та Сумщині. Його позивний був символічним – «Марка». Навіть на війні він залишався людиною, для якої маленький поштовий знак був частинкою великого світу.

2 квітня 2025 року поблизу села Садки на Сумщині 48-річний сержант із позивним «Марка» загинув від удару ворожого FPV-дрона під час виконання бойового завдання.

У нього залишилися мама, дружина, сестри та троє синів. Залишилася велика справа, яку він любив. Залишилися люди, які згадуватимуть його добрим словом.

І є ще одна особливо зворушлива обставина. Нещодавно блог створеного Сергієм інтернет-магазину Bomarka відзначили Великою срібною медаллю на міжнародній виставці філателістичної літератури ITALIA 2026.

Міжнародне визнання прийшло, коли самого засновника вже не було серед живих...

Колись Сергій Лукашук збирав марки, які мандрували світом і зберігали людську пам'ять. Тепер пам'ять про нього самого житиме в серцях рідних, друзів, побратимів і всіх, кому пощастило його знати.

А ми пам'ятатимемо його ще й на футбольному полі. Не як героя газетної публікації, а як свого товариша. Порядну, добру Людину, яка колись була поруч із нами...

Вічна пам'ять і слава Сергієві Лукашуку! Низький уклін його родині. ■

■ Надзвичайний випадок

Ні весел, ні дороги до берега: троє рибалок потрапили в пастку посеред озера

На озері Веприк поблизу села Лишнівка Прилісненської громади Камінь-Каширського району двоє братів-підлітків та їхній старший товариш опинилися в небезпечній ситуації. На допомогу довелося викликати рятувальників

Катерина ЗАГАЙКО

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Хотіли похвалитися рибальським уловом, а довелося дякувати рятувальникам за те, що самі не стали здобиччю озера!

Звичайна риболовля на одному з волинських озер несподівано перетворилася на пригоду, яку троє місцевих жителів, напевне, запам'ятають надовго.

Двоє братів віком 15 та 17 років разом зі своїм 23-літнім односельчанином вирушили порибалити на озеро Веприк. Однак у якийсь момент їхній човен застряг на замуленій ділянці водойми. До того ж рибалки втратили весла, тож самостійно вибратися з пастки вже не могли.

Ситуація була особливо небезпечною через холодну пору року. Адже навіть нетривале перебування на воді в листопаді може становити серйозну загрозу, а спроба дістатися берега вплав – закінчитися трагедією.

На щастя, чоловіки та підлітки не стали випробовувати долю й зателефонували за номером 101.

Як повідомили в Головному управлінні ДСНС України у Волинській області, на допомогу вирушила чергова варта рятувальників із Маневичів. За допомогою рятувального човна вони дістались до рибалок і благополучно доправили всіх трьох на берег.

На щастя, обійшлося без постраждалих – медичної допомоги врятовані не потребували.

Рятувальники вкотре нагадують: осіння риболовля вимагає особливої обережності. Перед виходом на воду необхідно перевіряти справність човна, наявність весел та рятувальних жилетів, стежити за погодою й обов'язково мати заряджений телефон для виклику допомоги.

Цього разу все завершилося щасливо. Але нехай ця пригода стане нагадуванням: жоден рибальський трофей не вартий людського життя! ■

■ Життя в раю

У позолоченому палаці українського бізнесмена – живий крокодил!

У той час, коли Україна захищається від російських ракет, правоохоронці розслідують можливі зловживання на будівництві захисних споруд для енергетики. У поле зору потрапили компанії, які пов'язують із дніпровським бізнесменом Владиславом Соколовим. Його розкішний пентхаус із живим крокодилом вразив навіть бувалих любителів «золотих батонів»

Ліна ВОГОНЬ

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У когось удома живуть котики й песики, а в дніпровського бізнесмена Владислава Соколова – крокодил. І це ще не найдивовижніше в його позолоченому «раю»: на його 74-річну матір-пенсіонерку зареєстровано аж 17 дуже дорогих автомобілів!

ПШОНКА ВІДПОЧИВАЄ!

Здавалося, після золотих батонів та колекцій ікон українських високопосадовців нас уже нічим не здивуєш. Але 47-річний бізнесмен із Дніпра Владислав Соколов довів: людська фантазія в демонстрації багатства не знає меж.

Світлини його розкішного помешкання спричинили справжній вибух у соцмережах. Користувачі охрестили інтер'єри «перемогою несмаку над здоровим глуздом» та «Пшонка-стайлом 2.0».

І справді, є на що подивитися! Позолочені колони, червоний оксамит, величезне кругле ліжко, масивні різьблені меблі, басейн, люстри, позолочені двері... А головна родзинка цього «раю» – живий крокодил у скляному тераріумі просто посеред житлових кімнат!

Хтось тримає вдома котика, хтось собаку, а тут – справжній зубастий хижак.

МАМА-ПЕНСІОНЕРКА З АВТОПАРКОМ МІЛЬЙОНЕРА

Владислав Соколов народився 21 квітня 1979 року в Луганську. У молодості займався боксом, здобув звання кандидата у майстри спорту. Згодом зайнявся торгівлею металопродукцією.

У 2015 році працював комерційним директором ТОВ «Торговий дім "Металлург"» і балотувався до Дніпропетровської обласної ради, однак депутатом не став.

Його ім'я журналісти пов'язують із компаніями «Сталь Плюс» та «ТД Тризуб», які брали участь у постачанні металу для державних підрядів.

Цікаво, що офіційно сам бізнесмен виглядає доволі скромно: за оприлюдненою інформацією, на нього зареєстрований лише ФОП, відкритий у 2025 році для дослідження ринку та громадської думки.

Зате на його 74-річну матір-пенсіонерку, за даними журналістів, зареєстровано аж 17 автомобілів, серед яких – нові преміальні моделі вартістю сотні тисяч доларів!

> **Найстрашніше в цій історії – не крокодил із гострими зубами. А підозри, що за чиєюсь позолоченою розкішшю можуть стояти гроші, призначені на захист України від російських ракет.**

Серед елітних машин згадується й Rolls-Royce Cullinan – один із найдорожчих позашляховиків світу.

Не кожен мільйонер може похвалитися таким гаражем. А тут – пенсіонерка!

Щоправда, саме по собі оформлення майна на родичів ще не свідчить про порушення закону. Але запитання щодо походження статків виникають.

ЗОЛОТО, БАСЕЙН І КРОКОДИЛ

Багаторівневий пентхаус Соколова в одному з елітних житлових комплексів Дніпра більше нагадує палац із фільму про східних володарів.

Замість звичайних стін – декоративна ліпнина й позолота. Замість стриманих меблів – масивні конструкції з різьбленням. У спальні – величезне кругле ліжко, а для відпочинку облаштовано басейн.

А посеред усього цього пишного багатства – терарій із живим крокодилом.

Та найцікавіше почалося, коли розкішним життям зацікавилися правоохоронці.

ЗА ЗОЛОТИМИ ДВЕРИМА – КРИМІНАЛЬНЕ ПРОВАДЖЕННЯ

Історія набула особливого резонансу на тлі розслідування можливого привласнення бюджетних коштів, виділених на будівництво захисних споруд для енергетичних об'єктів Київщини.

За матеріалами слідства, у квітні–травні 2026 року Департамент регіонального розвитку Київської ОДА уклав 25 договорів на загальну суму майже 1,89 мільярда гривень.

Основними підрядниками стали компанії «Консалтинг-Буд» та «Ю.Бі.Сі.». Значну частину металопродукції їм постачало ТОВ «Сталь Плюс», яке пов'язують із Владиславом Соколовим.

Згідно із судовою ухвалою від 14 жовтня 2026 року, обсяг поставок металу цим двом компаніям становив близько 256,5 мільйона гривень без ПДВ.

Під час перевірки правоохоронці виявили суттєву різницю між цінами придбання та подальшого продажу металопродукції. За попередніми розрахунками, вона могла становити 20,8 мільйона гривень без ПДВ.

Слідство перевіряє, чи не використовували посередницькі компанії для штучного завищення вартості матеріалів і робіт, оплачених державним коштом. Нині тривають експертизи щодо якості поставленої металопродукції та встановлення можливих збитків державному бюджету. Винуватість конкретних осіб має встановити суд.

І все ж історія змушує замислитися.

Коли українці збирають останні гривні на допомогу фронту, а російські ракети щодня загрожують нашій енергетиці, така розкіш викликає особливо гострі запитання.

І головне з них – навіть не те, навіщо людині вдома крокодил. А звідки гроші на цей «золотий рай» і чи законне їхнє походження? ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр РИМАРЧУК – боєць із села Боголюби Луцького району;
Віктор ВЕРЕМЧУК – боєць із села Коршів Луцького району;
Павло ГАЛЮК – боєць із села Бортяхівка, що на Рожищенщині;
Андрій ШКАБУРА – боєць із села Новосілки, що на Маневиччині;
Богдан ЛИХАЧ – боєць із міста Луцька;
Євгеній ХАРЛАМОВ – боєць із села Вербка Ковельського району;
Віталій АРТЮХОВ – боєць із міста Нововолинська;
Віктор ХРОМОВ – боєць із міста Луцька;
Олександр ДЕМЧУК – боєць із села Пальче Луцького району;
Микола ФІСАЮК – боєць із міста Ковеля;
Олексій ХОМІК – боєць із міста Луцька;
Валентин СТЕЦЮК – боєць із села Колодеже, що на Горохівщині;
Ігор МАЛИК – боєць із міста Луцька;
Василь БРИК – боєць із села Гаразджа Луцького району;
Роман САМЧУК – боєць із села Кисилин, що на Локачинщині;
Василь ДЗЕБЛЮК – боєць із села Личини Камінь-Каширського району;
Віталій СІТАРЧУК – боєць із села Кадище, що на Ківерцівщині;
Микола САВЧУК – боєць із міста Устилуга;
Василь КИЦЬ – боєць із села Кримне, що на Старовижівщині;
Олександр ЄЛІЗАРОВ – боєць із міста Ковеля;
Андрій ІВАНЮК – боєць із села Береськ, що на Рожищенщині;
Василь ПЕТРОВ – боєць із міста Нововолинська.

Погляд

Вадим ДЕНИСЕНКО, політик, політичний аналітик, журналіст

Вибори онлайн, яких не буде: навіщо Зеленський про це заговорив?

В інтерв'ю німецькому телеканалу ZDF. президент заявив: «Ми можемо подумати про онлайн-вибори. Це, можливо, реально, але тоді парламент має шукати і знайти рішення»

Почати треба з того, що це не підготована заява, а відповідь на запитання інтерв'юера. І тут маємо цікавий аспект. Журналіст, який брав інтерв'ю – Ян Бьомерманн, один із найвпливовіших представників політичної сатири в сучасній Німеччині. Але він не просто комік: його програми нерідко стають інструментом журналістських розслідувань і політичних провокацій. Він радше сатирик із журналістськими інструментами. В його послужному списку, крім всього іншого, є скандал з Ердоганом, який вийшов на міждержавний рівень (тоді він у прямому ефірі зачитав дуже неприємний вірш про Ердогана, а Туреччина висловила протест. Після дипломатичних дискусій справу вдалося зам'яти).

Щодо виборів, то ведучий поставив питання приблизно такого змісту: «Що сказав би сатирик, яким ви були раніше, про те, що українці зараз не можуть голосувати через чинне воєнне законодавство?» Зеленський гру не підхопив.

З важливих деталей відповіді треба звернути увагу, що Зеленський заявив не лише про те, що зараз офлайн голосувати не можуть військові, але й на те, що голосувати не можуть біженці до Європи.

З одного боку, не згадати про це – майже неможливо, якщо ти даєш інтерв'ю в країні, де перебуває не менше мільйона біженців.

З ІНШОГО – НЕ ТРЕБА ЗАБУВАТИ ПРО ДВІ РЕЧІ:

а) в політикумі є мовчазний майже консенсус про неможливість організації повноцінних виборів в ЄС;

б) серед тих, хто залишився в Україні, є великий (можливо, навіть домінівний) прошарок тих, хто вважає, що долю виборів мають вирішувати ті, хто живе тут, а не ті, хто виїхав.

Окремо варто звернути увагу на те, що ніхто не уявляє про електоральні настрої за кордоном. Жодних релевантних соціологічних опитувань не було і методологічно провести їх надскладно. Та й дуже дорого.

Зеленський у відповіді про онлайн вибори чітко дав пас у сторону відповідальності Верховної Ради за прийняття цього рішення (*зараз українське виборче законодавство не допускає можливості віддаленого – онлайн або поштового – голосування.* – **Ред.**). Нагадаю, що на початку року в парламенті розпочала роботу комісія щодо нового виборчого закону, але за майже рік роботи результатів нема. І в питанні онлайн голосування, скоріше за все не буде.

Суспільство не вірить в чесність такого голосування. А відтак, провести його зараз, навіть якщо технічно все буде готово – це поставити під сумнів питання легітимності виборів. Зрештою, Зеленський сам сказав, що ці вибори можуть зараз розколоти суспільство.

У підсумку маємо просту гру: президент каже, що готовий розглядати різні можливості виборів, адже розуміє, що тиск щодо цього може рости. Але разом із тим ні про які вибори мова зараз взагалі не йде. ■

Трамп та Маск знову вставляють Україні палиці в колеса: Сили оборони вже кілька днів фіксують значні збої в роботі Starshield над територією України. Зокрема, діють системні обмеження швидкості Starshield на рівні 161 кілометр на годину (100 миль на годину). Ці обмеження ускладнюють перехоплення російських дронів, а також зривають наші місії з ураження ворожих цілей.

З Малої Токмачки на Запоріжжі евакуювали останню мешканку – 64-річну Світлану Подольську. Пів року тому російський дрон убив її чоловіка, а після семи влучань у власний будинок жінка дісталася до позицій ЗСУ. Через заміновані дороги, негоду та активність ворожих БпЛА евакуювати її одразу не змогли, тож вона пробула на позиціях із військовими п'ять місяців.

Вперше в історії дві українські оборонні компанії перемогли у тендерах НАТО! Це стало можливим завдяки приєднанню України до програми Агенції з підтримки та закупівель альянсу.

■ Пряма мова

«Поки не горітиме москва, нічого в голові у російської верхівки не зміниться»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець, блогер, про обмеження американцями швидкості «Старлінк» для ЗСУ якраз під час «мирних» переговорів в Абу-Дабі:

«Дуже «креативна» ідея від здитинілого американського діда – вбити більше українських цивільних жінок і дітей, щоб українська делегація швидше погодилася на капітуляцію і ліквідацію української державності…

Коли ви припинили давати гроші, ми знайшли гроші у європейців. І зараз, коли ви граєтесь зі «Старлінками» і підрізаєте нам крила, ви навіть не здогадуєтеся, що ми робимо просто зараз, щоб послати вас із вашими «Старлінками»! Якби ви були хоч трошки мудріші, ви б шукали союзу з Україною. Але ви шукаєте союзу з такими само боягузами, як ви самі – напівдохлою імперією дегенератів на глиняних ногах, яка тримається виключно завдяки вашій підтримці. Ми знайдемо спосіб, чим замінити «Старлінки» – і переможемо. А ви – ще довго будете відмивати кров із рук після рукостискання з другом Владіміром. І не відмиєте!»

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, про переговори:

«Я не бачу жодного сенсу у перемовинах без перемир'я. Не бачу сенсу у перемовинах без дипломатичної ізоляції путіна. Не бачу ніякого сенсу у перемовинах без результату й економічних оборудках із результатом.

Звісно, президент США може вважати інакше. Але якщо він продовжує наполягати на моделі перемовин без перемир'я, США мають допомагати Україні і захищатися від росії та ефективно бити по росії. Тому що насправді це єдиний шлях, щоб примусити путіна погодитися на реальні перемовини, а не на чергове шахрайство».

Ольга ГОЛУБОВСЬКА, медикиня, про те, чому після ВЛК багато хворих мобілізованих виявляються «придатними»:

«…Лікарі ВЛК сьогодні стали заручниками системи та «політичної доцільності»: від них вимагають своїми підписами засвідчувати придатність за критеріями, які встановлюють зовсім в інших кабінетах… Щоб оцінити стан людини, потрібно вивчити перебіг її захворювань, результати лікування, за потреби призначити додаткові обстеження. Якщо лікар не має доступу до необхідної медичної документації, обмежений у часі й можливості дообстежити пацієнта, вимога негайного висновку підштовхує до формального огляду. Держава не може вимагати достовірної оцінки здоров'я й водночас створювати умови, за яких повноцінно провести її неможливо».

Віктор ШЛІНЧАК, журналіст, аналітик, про перемовини і плани росії:

«Жодної готовності до зупинки війни, жодного бажання путіна йти на поступки. Американці своєю недалекоглядністю і грошима в очах (яких не буде) розпалюють апетити кремля. Це все, що треба знати на сьогодні.

Поки не горітиме москва, нічого в голові у російської верхівки не зміниться. Вони відчувають переломний психологічний момент, що у Вашингтоні, що у певних європейських столицях. І тому вже жартують, анекдоти дозволяють собі травити. Вже навіть про печенігів забули. Але, бачить Господь, не все, що хочуть у кремлі, здійснюється. Ще подивимось, як вони самі себе переграють».

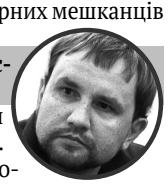
Артем БІДЕНКО, громадський діяч, дивується, чому наша влада не проводить важливих розрахунків, а бездумно розкидається обіцянками:

«Нідерландцям після повені 1953 року, коли загинули понад 1800 людей, треба було вирішити, якими будувати дамби. Математик Давид ван Данциг порахував, скільки коштує підняти дамбу ще на сантиметр і скільки в середньому коштуватимуть повені, від яких цей сантиметр захистить. На цій логіці нідерландські норми захисту від повеней тримаються десятиліттями. Наша суперечка про захист енергетики – це, власне, та сама задача: скільки варто витратити на захист підстанції і скільки ми втратимо, якщо її не захистимо. Але публічного розрахунку на цю тему я так і не бачив».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, військовослужбовець, вважає, що необхідна примусова евакуація мирних мешканців зі Слов'янська, Краматорська та інших поселень на передовій, щоб врятувати їхні життя:

«Ворог рветься на Слов'янськ та Краматорськ – це стратегічна ціль наступу російських окупантів. Кожен день по містах б'ють бомби, ракети і сотні дронів. росіяни полюють на будь-яку людину та машину. Я багато бачив загибель мирних мешканців у різних містах, бачив, як люди намагаються врятуватись, коли вже пізно і гинуть під російськими обстрілами. Сподіваюсь, що знайдеться якийсь відповідальний керівник, який докладе зусиль для порятунку мирних мешканців із зони бойових дій».

Володимир В'ЯТРОВИЧ, народний депутат, історик, про те, що вважати перемогою:

«Перемогою у війні можна вважати результат, після якого становище країни стає кращим, ніж було до війни.

Наша перемога на сьогодні – уже сама відсутність російської перемоги і фактична неможливість її в майбутньому. До війни росія виглядала спроможною змінити своє становище в світі на краще. Тепер – ні. В цьому відношенні наше становище, попри страшну ціну, стало кращим. Але те, що російська перемога вже неможлива, не гарантує, що ми не зазнаємо поразки. Нам ще багато треба зробити, щоб не програти. А потім, щоб таки перемогти остаточно».

Зоя КАЗАНЖИ, журналістка, блогерка, про найголовнішу гарантію миру:

«росія в її нинішньому вигляді має припинити своє існування. Це утворення зробило вбивство сусідів своєю політикою, терор – інструментом впливу, а безкарність – умовою власного існування. Інакше ні Україна, ні світ не матимуть гарантій миру. Ніколи». ■

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

«Ворог постійно змінює тактику повітряних атак, тож і наш захист має змінюватися швидше», – наголошує Петро Порошенко.

Ще 16 «Ай-Петрі» полюватимуть на ворожі дрони на фронті й у тилу

Команда Петра Порошенка передала Силам оборони модернізовані комплекси, які здатні раніше виявляти повітряні загрози, розпізнавати «своїх» і захищати українських військових та критичну інфраструктуру

Ольга СОКОЛОВА

Підрозділи Сил оборони отримали ще 16 модернізованих комплексів протидії технічним розвідкам «Ай-Петрі» від команди Петра Порошенка. Як пояснив у соціальних мережах п'ятий президент України, комплекси прикриватимуть військових на фронті, а в тилу – об'єкти критичної й енергетичної інфраструктури.

«До кінця року у нас є невелике вікно можливостей, щоб дотиснути путіна і перейти до всеосяжного припинення вогню. Тому росіяни обстрілами намагаються вибити собі найсильніші позиції перед переговорами і продовжують скалити зуби та кошмарити українську енергетику й інфраструктуру. Ми пропонуємо зміцнити Україну та її переговорну позицію шляхом забезпечення ЗСУ і розвитку виробництва, яке працює на потреби фронту, – *пише п'ятий президент*. – Ворог постійно змінює тактику повітряних атак, тож і наш захист має змінюватися швидше. Команда «Ай-Петрі» безперервно вдосконалює комплекс з урахуванням бойового досвіду та відгуків військових. Дальність виявлення цілей уже зросла в рази порівняно зі стартом. Ворога помічаємо раніше, а отже виграємо секунди. Для реактивного дрона – це сотні метрів. Ми рухаємося до максимальної автоматизації, щоб завдяки програмному забезпеченню та штучному інтелекту командний пункт якнайшвидше визначав цілі й прикривав наших військових».

Комплекс «Ай-Петрі» може розпізнавати «своїх»: відпрацьовує по ворожих дронах і не заважає роботі наших.

А ще, додає Порошенко, який свого часу фінансував розробку «Ай-Петрі», цей комплекс може розпізнавати «своїх»: відпрацьовує по ворожих дронах і не заважає роботі наших.

Модернізований комплекс «Ай-Петрі» на початку вересня вперше показали учасникам найбільшої в Центральній і Східній Європі виставки з безпеки і оборонних технологій MSPO 2026 у польському місті Кельце. Як розповіли розробники, українська система – не просто рішення для РЕБ, це система кіберзахисту та розпізнавання, призначена для виявлення загроз, пов'язаних із розвідкою, що проводиться противником, та протидії. Програмне забезпечення комплексу містить елементи, які використовують алгоритми машинного навчання, що постійно оновлюються в міру зміни умов на полі бою та еволюції загроз. ■

■ Голос народу

А якби завтра вибори? Кого б підтримали українці

Якби вибори до Верховної Ради відбулися найближчим часом, найбільшу підтримку отримали б «Європейська Солідарність», «партія Залужного» та «партія Зеленського»

Ольга СОКОЛОВА

Про це свідчать дані опитування Active Group. Так, за «Європейську Солідарність» проголосували б 10,4% респондентів. Партію Валерія Залужного підтримали б 8,3%, партію Володимира Зеленського – 8,1%. Ці три партії зрівнялися в межах похибки.

«Партії Ігоря Терехова і Кирила Буданова мають по 5,7%, «Національний корпус» (Андрій Білецький) – 5,1%, **партія Михайла Федорова – 4,8%.** «Батьківщину» (Юлія Тимошенко) обрали б 4,1%, **партію «Азов» (Денис Прокопенко) – 3,8%,** «Розумну політику» (Дмитро Разумков) – 3,0%. **Партію Олексія Гончаренка підтримують 2,8%,** «24 серпня» (Сергій Притула) – 2,5%, **партію Юрія Бойка – 2,0%.** Проти всіх проголосували б або зіпсували б бюлетень 9,7%, на вибори не пішли б 11,1%, ще 12,9% не визначилися», – йдеться в дослідженні.

Серед тих, хто визначився із вибором (а таких 66,3%): «Європейська Солідарність» має 15,8%, **партія Залужного отримала б 12,5%,** партія Зеленського – 12,2%, **партії Терехова і Буданова мають по 8,6%,** «Національний корпус» – 7,6%, **партія Федорова – 7,2%.** ■

Серед тих, хто визначився із вибором, найбільше – 15,8% респондентів – голосуватимуть за «Європейську Солідарність».

Генеральний секретар НАТО Марк Рютте заявив, що кількість російських військових, які гинуть і зазнають поранень в Україні за місяць, уже майже дорівнює сукупним втратам США за 14 років війни у В'єтнамі. Як відомо, на цій війні Сполучені Штати втратили 56 тисяч солдат, а росіяни лише у жовтні – вбитими та пораненими понад 54 тисячі одиниць живої сили.

Президент Володимир Зеленський нагородив співачку і волонтерку Дарію Астаф'єву орденом княгині Ольги III ступеня. Раніше вона стала відома, як фотомодель видання «Плейбой», а цьогоріч читала Радіодиктант національної єдності.

У центрі москви силовики провели масштабний рейд і затримали понад 200 осіб, серед яких були неповнолітні. Повнолітнім пропонували підписати контракти з міноборони росії, а у відділках вручали повістки до військкоматів.

68,1% українців довіряють матеріалам НАБУ у справі «Карфаген», водночас 59,1% вважають президента Володимира Зеленського причетним до корупції у вищих ешелонах влади. Про це свідчать дані соціологічного дослідження Active Group.

За генерал-майора СБУ Сергія Дуку, якого НАБУ й САП підозрюють в участі в злочинній організації, **внесли повну суму застави у розмірі 65 мільйонів гривень.**

Чехія може передати Україні 16 літаків-перехоплювачів L-39 Skyfox (на фото). Їх планується використовувати для збиття російських БпЛА.

Фото: uk.wikipedia.org

■ Про це говорять

За отруєний Стир «Луцькводоканал» заплатить понад 8 мільйонів гривень!

Верховний Суд остаточно поставив крапку в справі про масову загибель риби у 2020 році. За екологічне лихо доведеться розрахуватися комунальному підприємству, тоді як посадовець уникнув кримінальної відповідальності через закінчення строків давності

Антон КАРАСЬ

Коли гине риба – це не просто екологічна статистика. Це вирок людській недбалості. І дуже тривожний сигнал: за брудні стоки платить природа, а потім – громада.

Майже шість років знадобилося, щоб поставити крапку в резонансній справі про масову загибель риби у річці Стир. Верховний Суд остаточно зобов'язав комунальне підприємство «Луцькводоканал» відшкодувати майже 8,3 мільйона гривень збитків, завданих довкіллю.

Нагадаємо, у травні–липні 2020 року з очисних споруд водоканалу в селі Липляни Луцького району до Стиру потрапило понад 1,5 мільйона кубометрів недостатньо очищених стічних вод.

А 25 червня поблизу мосту в селі Княгининок виявили 53 мертві рибини дев'яти видів.

Судова експертиза встановила причину їхньої загибелі: мул і слиз, що містилися у стоках, закупорили рибам зябра.

За наднормативний скид забруднених вод підприємство тоді сплатило понад 95 тисяч гривень. Однак справжні масштаби екологічного лиха виявилися значно більшими.

За підрахунками екологічної інспекції, на досліджуваній ділянці Стиру завдовжки понад сім кілометрів загинуло більш як 15 тисяч рибин!

Загальні збитки оцінили у 8,3 мільйона гривень. Причому вартість самої загиблої риби становила понад 650 тисяч гривень, а ще 7,6 мільйона – це втрати від її потенційного потомства.

У травні 2026 року Господарський суд Волинської області зобов'язав «Луцькводоканал» відшкодувати всю суму.

Проте підприємство оскаржило рішення. Апеляційний суд майже у 13 разів зменшив розмір компенсації, відмовившись враховувати втрати майбутнього потомства риби. Мовляв, бракує даних про її плодючість та виживання ікри.

> **Мертву рибу вже не повернути до життя. Але ця справа має нагадати всім: річка – не каналізація, а безкарність за отруєне довкілля дорого коштує.**

Із таким рішенням не погодилася Рівненська обласна прокуратура, яка звернулася до Верховного Суду.

Той підтримав позицію прокурорів: для визначення збитків за затвердженою методикою достатньо відомостей про площу забрудненої ділянки, кількість і види загиблої риби. Інші показники розраховують за встановленими нормативами.

29 жовтня 2026 року Верховний Суд скасував постанову апеляції та залишив у силі рішення про стягнення майже 8,3 мільйона гривень.

Крім того, комунальне підприємство має сплатити майже 199 тисяч гривень судового збору. Постанова Верховного Суду остаточна.

А ось із персональною відповідальністю ситуація склалася інакше.

Начальника цеху насосних та очисних станцій каналізації Ігоря Боярчука звільнили від кримінальної відповідальності через закінчення строків давності.

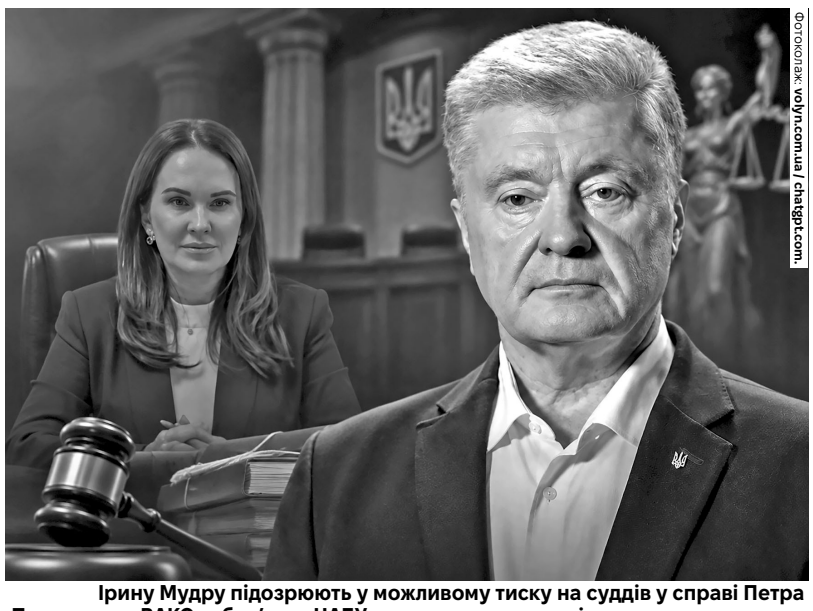
Отож за мертву рибу й забруднену річку доведеться розраховуватися комунальному підприємству. А конкретний посадовець кримінального покарання так і не поніс. ■

■ Гучна справа

Судді під прицілом влади? Нове провадження щодо Ірини Мудрої

Чи намагалися з Офісу Президента тиснути на Верховний Суд у «Справі Порошенка»?

Ольга СОКОЛОВА

Ірину Мудру підозрюють у можливому тиску на суддів у справі Петра Порошенка: ВАКС зобов'язав НАБУ зареєструвати кримінальне провадження.

Вищий антикорупційний суд зобов'язав НАБУ зареєструвати кримінальне провадження щодо колишньої заступниці керівника Офісу Зеленського Ірини Мудрої. Йдеться про можливий тиск на суддів Верховного Суду під час розгляду позову Петра Порошенка про скасування персональних санкцій.

Адвокати Порошенка стверджують, що Мудра разом із головою Касаційного адміністративного суду Ігорем Дашутіним та посадовцями СБУ намагалася вплинути на колегію суддів, щоб домогтися вигідного для влади рішення.

> **Нині Ірина Мудра перебуває під електронним браслетом.**

На підтвердження адвокати посилаються на записи розмов Мудрої з бізнесменом Максимом Микитасем, оприлюднені серед матеріалів НАБУ. У них, за твердженням сторони Порошенка, обговорювалися питання впливу на судовий процес.

Захисники просили зареєструвати провадження за статтями про зловживання владою та втручання в діяльність судових органів. Третього листопада слідчий суддя ВАКС задовольнив їхню скаргу та зобов'язав НАБУ внести відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Нагадаємо, Мудра також фігурує в антикорупційній операції НАБУ «Форест Гамп». Її підозрюють у причетності до легалізації 150 мільйонів гривень, частину яких використали для застави за колишнього міністра енергетики Германа Галущенка. Нині вона перебуває під електронним браслетом. ■

Погляд

Катерина ЗУБЧУК,
заслужений журналіст України

«Коли війна закінчиться, багато шлюбів закінчиться теж»

Дуже хочеться в кінці цієї фрази поставити, принаймні, знак питання. Хоч автор цього не робить. Він лише зазначає, шо «справжня любов – це далеко не про минуле, це здатність бачити в людині не того, ким вона була, а ким стала, пройшовши через пекло війни»

На початку великої війни один із сюжетів у моєму «Редакційному щоденнику» був про те, що життя продовжується – люди зустрічаються, знайомляться, одружуються. Приводом для цього послужив, зокрема, дзвінок у редакцію газети «Волинь». Зателефонував чоловік із Рівненщини і запитав: «Як мені подати оголошення в рубрику «Так хочеться бути в парі»? Оскільки натрапив на ведучу сторінки «Любить! Не любить», яку ми пропонували нашим читачам впродовж майже чотирьох десятиліть (там була й ця рубрика), то зразу й відповіла, що з початком повномасштабного вторгнення ця сторінка не виходить. Після таких слів була невелика пауза, й за якусь мить прозвучало запитання самотнього чоловіка: «А якщо війна триватиме п'ять років, то що – вже й не женитися?»

По правді, тоді ніхто з нас і думки не допускав, що це пекло, нав'язане нам путінською росією, так затягнеться. Тим часом ось уже до п'ятої річниці наближається російсько-українська війна. І хоч сторінки «Любить! Не любить» на сторінках нашої газети нема, про любов ми пишемо. Може, ще й більше, як у мирний час. Тільки тепер ця любов проходить через неймовірні випробування пеклом війни. І найболючіше, що багатьом жінкам, які втратили чоловіків, доводиться летіти далі по життю з одним крилом.

А ще війна стає для Чоловіка й Дружини неймовірно важким випробуванням, більше того – призводить до сімейних криз, емоційного виснаження. Наразі статистика втішна – за даними Міністерства юстиції, у 2025 році в Україні зареєстрували 165 590 шлюбів, що на 10,2 відсотка більше, ніж у 2024 році, а кількість розлучень торік зменшилася на 12 – 23,4 відсотка порівняно з 2024 -м). Але, на жаль, є тривожні «дзвіночки»: прогнози психологів, соціологів та експертів в Україні сходяться на тому, що після завершення війни країну з високою ймовірністю очікує значна хвиля розлучень (статистику підправлять так звані «відкладені розлучення»).

Такі «дзвіночки» можна почути і в соціальних мережах. Хтось, як мовиться двозначно розмірковує, а ось український блогер Сергій Осипенко, який пише на теми сімейних криз, емоційного виснаження та випробувань, котрі війна принесла в українські родини, висловився, навпаки, дуже категорично: «Коли війна закінчиться, багато шлюбів закінчиться теж». Адже, на його думку, війна – це прірва. «Поки один намагається вижити в пеклі, інший вчиться нести на собі цей світ в стані задушливого страху… Зустріч після розлуки буде болюча – ви побачите не ту людину, з якою будували плани… Ви будете намагатися вдихнути нове життя в те, що було «до». Але те «до», на жаль, більш ніколи не повернеш… Ті, хто виживе як пара, зрозуміють: справжня любов – це далеко не про минуле, це здатність бачити в людині не того, ким вона була, а ким стала, пройшовши через пекло війни. Це здатність сказати: «Я тебе не впізнаю, але я приймаю нового, такого, який ти є».

Цитую ці рядки й бачу перед собою жінок, з якими зустрічалася, спілкувалася впродовж більше чотирьох років. Якраз тих, котрі, дякуючи Богу, своїм молитвам, дочекалися своїх чоловіків із війни. А вони, їхні кохані, (опора, надія!) вернулися з того пекла не лише з фізичними, а й моральними, травмами, і їх треба було прийняти «новими», такими, якими вони є. «Сказати, що з Сашею жити складно, – це не сказати нічого. Пекло залишилося в його голові, і, буває, передається на нас – на мене, дітей», – це слова Наталії – дружини Олександра Пасевича із села Воля Любешівська, що на Любешівщині, про якого ми розповідали в одному з останніх номерів. «Для мене головним було почути, що Тарас живий, – говорила Аня, дружина героя ще одної нашої публікації – лучанина Тараса Сасовського. І першими її словами, коли зустрілися в госпіталі, були ось ці: «Я дякую тобі, що ти живий!» А сам Тарас, котрий втратив на війні обидві ноги, говорив, що після ампутації спочатку його ногами й руками була дружина. «Після важкого поранення дружина допомогла мені повернутися до життя», – так своєрідно цією фразою ветеран війни Дмитро Пекарський із села Тарасове Луцького району ще раз освідчився своїй коханій.

…Це лише декілька з тих подружніх пар, для яких «справжня любов – це далеко не про минуле, це здатність бачити в людині не того, ким вона була, а ким стала, пройшовши через пекло війни». ■

■ Знай наших!

Завдяки волинянці Оксані Шевчук в Африці гучно пролунала пісня «Волинь моя»!

«Це Рональдіньйо жіночої статі волинського розливу, тільки в захисті», – так захоплено відгукуються про уродженку Маневичів, яка привела дівочу збірну України з футзалу до історичного тріумфу на Юнацькій Олімпіаді в Сенегалі

Петро ПАС

От уміють же наші волинянки дивувати світ! Та ще й як! 17-річна маневичанка Оксана Шевчук у складі дівочої збірної України з футзалу виборола золоту медаль IV літніх Юнацьких Олімпійських ігор-2026, які проходили в Дакарі – столиці далекого африканського Сенегалу.

І не просто виборола! **Оксана була капітанкою команди, яка вперше в історії українського футзалу піднялася на найвищу сходинку юнацького олімпійського п'єдесталу!**

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Рівняння на капітана збірної України – волинянку Оксану Шевчук!

ЗА 20 СЕКУНД ДО ФІНАЛЬНОГО СВИСТКА – РОЗПАЧ, А ПОТІМ НЕЙМОВІРНА РАДІСТЬ!

Фінальний поєдинок проти збірної Венесуели, який відбувся 11 листопада, став справжнім трилером. Наші дівчата демонстрували характер, самовіддачу й таку жагу до перемоги, що, здавалося, навіть футбольний м'яч розумів: сьогодні Україна не має права програти!

Перший тайм завершився внічию – 1:1. У другому українки двічі виходили вперед, однак суперниці щоразу знаходили сили відіграватися. А за лічені секунди до завершення основного часу венесуелки зрівняли рахунок – 3:3.

Уявляєте, що тоді відчували наші дівчата? Олімпійське золото було так близько – і раптом усе довелося починати майже спочатку!

Та українки не зламалися.

Уже в додатковий час Аделіна Власенко забила вирішальний м'яч – **4:3! Україна – олімпійська чемпіонка!**

«Перші секунди після пропущеного голу завжди нелегкі. Ми зібралися в коло, як завжди, обговорили ситуацію і налаштувалися на те, що, якщо повіримо в себе, то зможемо виграти цю гру. Так і сталося… Ми не зупинялися ні в атаці, ні в обороні. Намагалися грати до кінця, до останньої секунди, кожна – за кожну, як ми завжди говоримо. І це вдалося», – ділилася емоціями капітанка збірної Оксана Шевчук.

А ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ НАД ДАКАРОМ ПОЛИНУЛА «ВОЛИНЬ МОЯ»!

І тут сталося те, що особливо розчулило наших земляків.

Після історичної перемоги Оксана Шевчук разом із тренерами заспівала пісню «Волинь моя»!

Уявіть собі: далека Африка, олімпійські медалі, радісні вигуки, щасливі сльози – і раптом лунають слова пісні про рідний край!

Чи могла колись маленька дівчинка з Маневичів уявити, що прославлятиме Україну за тисячі кілометрів від дому, а після найбільшої перемоги у своєму житті співатиме про Волинь?

Але й це ще не все!

Саме Оксані Шевчук довірили нести синьо-жовтий прапор на церемонії закриття IV літніх Юнацьких Олімпійських ігор.

«Для мене велика честь нести прапор України на церемонії закриття Юнацьких Олімпійських ігор. Це особливий момент, яким хочеться насолодитися до останньої миті, адже ці Ігри подарували нам неймовірні емоції, новий досвід і незабутні спогади.

Дуже щаслива, що ми з командою змогли завершити цей шлях з історичними золотими медалями та гідно представити нашу країну. Це спогади, які назавжди залишаться в моєму серці!» – зізналася наша чемпіонка.

ПЕРШИМ ТРЕНЕРОМ МАЙБУТНЬОЇ ЧЕМПІОНКИ БУВ... ЇЇ ТАТО!

Особливо приємно, що шлях до олімпійського золота розпочався не у футбольних академіях світових грандів, а в рідних Маневичах.

Поки футбольні зірки чоловічої збірної шукають виправдання поразкам, наші золоті дівчата показали, як треба битися за Україну! Бо справжні чемпіони вирізняються не мільйонними зарплатами, а характером і серцем!

Саме тут Оксана зробила перші кроки у футзалі. Вона – вихованка Маневицької дитячо-юнацької спортивної школи та команди «Респект».

А її першим наставником був рідний батько – тренер Андрій Шевчук!

Скільки ж за цим тріумфом невидимої щоденної праці! Скільки тренувань, переживань, невдач, після яких треба було знову підніматися й іти вперед! І скільки батьківської віри в доньку, яка одного дня таки стала олімпійською чемпіонкою!

До речі, на міжнародному рівні талант Оксани теж оцінили високо. Напередодні фіналу FIFA назвала її однією з найяскравіших футболісток турніру. На той момент капітанка української збірної вже мала у своєму активі два голи й чотири результативні передачі.

Недарма ж про неї кажуть: **«Рональдіньйо жіночої статі волинського розливу, тільки в захисті»!**

9 МЕДАЛЕЙ ДЛЯ УКРАЇНИ!

Загалом українська збірна завершила Юнацькі Олімпійські ігри в Дакарі на 11-му місці в медальному заліку. Наші спортсмени здобули дев'ять нагород: три золоті, три срібні та три бронзові.

Олімпійськими чемпіонами стали дзюдоїст Хазар Гейдаров, легкоатлетка Міланія Кохан і дівоча збірна України WU-18 з футзалу.

Срібні медалі виборо-ли шпажистка Аліна Дмитрук, легкоатлет Віталій Тарасюк і представниця брейкінгу Ніколь Джурик.

Бронзові нагороди здобули борець Микита Кузьменко, легкоатлетка Дарина Козка та боксерка Євангеліна Петрук.

Переможцем загального медального заліку став Китай – 33 нагороди (18 золотих, 8 срібних і 7 бронзових). **Друге місце посіла Японія з 28 медалями** (11 золотих, 8 срібних і 9 бронзових). **Третє – країна-агресорка росія з 14 нагородами** (8 золотих, 4 срібні та 2 бронзові).

Але для нас особливо дорогою є саме та золота медаль, яку вибороли українські футзалістки. Бо за нею – не лише талант, а й характер, дружба, взаємна підтримка та вміння боротися до останньої секунди.

І як же приємно, що серед творців цієї історичної перемоги – наша волинянка Оксана Шевчук!

Браво, Оксано! Браво, українські дівчата! І нехай «Волинь моя» ще не раз лунає на найбільших спортивних аренах світу! ■

■ Від серця до серця

Замість тата з пологового їх зустрічали його побратими...

На Волині військовослужбовці 32-го окремого батальйону Національної гвардії України прийшли до пологового будинку, щоб привітати Іванну Дробот із народженням донечки. Її чоловіка Ігоря, який захищав Україну, досі чекають удома...

Наталія НЕКОЗ

Емоції, коли радість і біль стоять зовсім поруч. Коли хочеться усміхатися від щастя, а на очі навертаються сльози. Саме таким став день виписки з пологового будинку для Іванни Дробот.

На руках у молодої мами – найдорожчий подарунок долі, маленька донечка. А в серці – думки про коханого чоловіка Ігоря, який зник безвісти під час війни.

Як же хотілося б, щоб саме він зустрів їх біля дверей пологового будинку! Щоб уперше взяв крихітку на руки, пригорнув дружину й прошепотів найтепліші слова…

Та цього дня поруч з Іванною були люди, для яких її чоловік – не просто військовослужбовець, а побратим.

Біля пологового будинку молоду маму з донечкою зустріли рідні та бійці 32-го Волинського окремого батальйону Національної гвардії України, у якому служив Ігор Дробот.

Вони прийшли з привітаннями, добрими побажаннями й найголовнішим – із бажанням показати, що родина їхнього побратима не залишилася наодинці зі своїми переживаннями.

«Для мене було дуже зворушливо побачити побратимів Ігоря біля пологового будинку. У такий непростий для нашої родини час їхня увага, підтримка та щирі привітання мають особливе значення. Дякую кожному, хто знайшов можливість розділити з нами цю радісну мить, за турботу про мене та нашу маленьку донечку», – зізналася Іванна.

І справді, хіба можна залишитися байдужим до такої людяності?

Адже військове побратимство – це не лише спільні бойові завдання, небезпека й взаємна підтримка на фронті. Це ще й відповідальність за тих, хто чекає вдома. За дружин, матерів, дітей своїх товаришів, особливо тих, чия доля досі залишається невідомою.

У підрозділі наголошують: турбота про родини військовослужбовців не залежить від звання чи посади. Адже всі вони – одна велика військова сім'я, у якій не забувають своїх і завжди готові підставити плече.

А маленька донечка Ігоря Дробота тим часом лише починає свій життєвий шлях. Попереду в неї перша усмішка, перші кроки, перші слова…

І як же хочеться, щоб серед цих слів якнайшвидше прозвучало найрідніше – «тато». А він почув його, обійняв свою донечку й нарешті повернувся до тих, хто так сильно його чекає…

Нехай саме так і станеться! ■

Фото: 32-ий Волинський окремий батальйон НГУ.

Цього дня поруч з Іванною були люди, для яких її чоловік – не просто військовослужбовець, а побратим.

■ Шок!

Двічі вистрілив у знайомого з револьвера і... відбувся штрафом

Потерпілий отримав кульові поранення руки та живота, але суд кваліфікував завдані йому ушкодження як легкі

Ліна ВОГОНЬ

Інцидент трапився ввечері 16 серпня у селищі Маневичі, зазначає місцеве видання «Нова доба». Між чоловіками виник словесний конфлікт на ґрунті особистих неприязних стосунків. У розпалі сварки один із них дістав револьвер і двічі вистрілив в опонента.

Коли за два кульові поранення призначають штраф, мимоволі замислюєшся: а скільки ж коштує людське життя?

Унаслідок стрілянини потерпілий отримав поверхневу кульову рану правого передпліччя та непроникаюче поранення лівої частини живота.

На щастя, обидва поранення не виявилися тяжкими. Судово-медична експертиза встановила, що вони належать до легких тілесних ушкоджень, які спричинили короткочасний розлад здоров'я.

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Два постріли могли коштувати людині життя, а стрільцеві обійшлися лише у 1190 гривень штрафу!

Маневицький районний суд визнав стрільця винним за ч. 2 ст. 125 Кримінального кодексу України – в умисному заподіянні легких тілесних ушкоджень, що спричинили короткочасний розлад здоров'я.

Під час призначення покарання врахували щире каяття обвинуваченого як пом'якшувальну обставину. Водночас обтяжувальною обставиною став рецидив злочинів.

У підсумку за два постріли та два кульові поранення чоловікові призначили штраф у розмірі лише 1190 гривень.

Крім того, він має відшкодувати 2888 гривень 16 копійок витрат на проведення експертиз.

Отже, загалом чоловік повинен сплатити 4078 гривень 16 копійок. ■

■ Любов – зла!

Убила чоловіка керамічною чашкою

Чоловік помер від масивної крововтрати

Катерина ЗАГАЙКО

Прокурори Ковельської окружної прокуратури підтримали публічне обвинувачення у кримінальному проваджені про заподіяння 48-річною жителькою селища Ратне чоловікові тяжких тілесних ушкоджень, які спричинили його смерть (ч. 2 ст. 121 КК України).

Як інформує Відділ інформаційної політики обласної прокуратури, увечері 9 березня 2026 року у власній оселі нетверезa жінка під час конфлікту кілька разів ударила керамічною чашкою по голові 50-річного чоловіка.

Від отриманих травм та масивної крововтрати чоловік згодом помер.

Ратнівський районний суд, визнавши жінку винуватою у вчиненні цього злочину, призначив їй покарання у виді 8 років позбавлення волі. ■

■ Судова справа

Благала про пом'якшення вироку заради внуків...

На 7 років ув'язнили пенсіонерку з села Оздів Луцького району, яка смертельно поранила чоловіка

Наталка НЕКОЗ

Як ідеться в сюжеті ТРК «Аверс», трагедія сталася торік у селі Оздів Луцького району. 66-річна жінка після побутової сварки завдала чоловікові смертельного удару ножем.

У залі суду обвинувачена виступила з останнім словом, визнавши свою вину частково. Мовляв, усе сталося випадково, адже чоловік місяцями зловживав алкоголем та знущався з неї.

«Я не хотіла цього. Якби ми билися на подвір'ї, якби він мене не потягнув у кухню, то, може, летального наслідку не було б. Може, я була б покалічена або він. Так, ми скандалили. Але я втікала: то в гараж сховаюся, то на городі. Діти його втихомирювали. Чотири місяці чоловік дуже пив, що не можна було змиритися. Я щиро каюся, я визнаю вину, але це було не задумано», – зауважила пенсіонерка.

Як додала, після смерті сина від важкої хвороби довелося із чоловіком виховувати внуків, адже невістка пішла від них. Тому їм як студентам потрібна допомога та підтримка.

«Благаю пом'якшити міру покарання, щоб я могла повернутися до внуків, допомагати й підтримувати їх. Прошу пробачення у своєї сестри, яка в смутку цілий рік приїжджає на всі суди. Я відчуваю, що вони всі мене люблять», – слізно казала жінка.

Проте Луцький міськрайонний суд призначив пенсіонерці 7 років позбавлення волі. Вирок можна оскаржити в апеляційній інстанції упродовж 30 днів із дати ухвалення. ■

■ Поза законом

Зрубав чотири сосни, а нарубав дров на 62 тисячі гривень!

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Бензопила співала недовго, а відлуння її почули аж у суді!

Звичайна поїздка до лісу поблизу села Чорниж Луцького району обернулася для місцевого жителя кримінальною справою та чималими фінансовими втратами

Лія ЛІС

Чоловік, озброївшись бензопилою, вирішив заготовити деревину без жодних дозволів. Але довезти її додому так і не зміг.

Як повідомляє видання «Нова доба» з посиланням на вирок Маневицького районного суду від 10 листопада, події розгорталися ще 7 березня 2026 року.

Близько 16-ї години чоловік завітав до 59-го кварталу Рудниківського лісництва. Там вибрав чотири сосни діаметром від 26 до 34 сантиметрів, завів бензопилу й узявся до роботи.

Зрубані дерева розпиляв на 12 колод. А щоб вивезти свою «здобич», покликав на допомогу двох місцевих жителів із гужовою підводою. Ті погодилися, навіть не підозрюючи, що деревина заготовлена незаконно.

Коли фахівці підрахували збитки, з'ясувалося, що за зрізані чотири сосни завдано шкоди на 41 753 гривні 48 копійок!

Проте лісова оборудка завершилася швидше, ніж планував її організатор. Уже близько 17:40 підводу з колодами зупинив майстер лісу.

Коли фахівці підрахували збитки, з'ясувалося, що за зрізані чотири сосни завдано шкоди на 41 753 гривні 48 копійок!

Під час судового розгляду чоловік повністю визнав провину, щиро розкаявся та добровільно відшкодував завдані збитки. Однак це не врятувало його від покарання.

Суд призначив порушнику 17 тисяч гривень штрафу. Крім того, він має сплатити 3565 гривень 60 копійок за проведення експертизи. А всі 12 колод конфіскували в дохід держави.

Отож чотири сосни загалом обійшлися чоловікові у 62 319 гривень 8 копійок. І це без урахування витраченого бензину, роботи бензопили та власного часу!

До того ж з'ясувалося, що чоловік мав ще один вирок Маневицького районного суду – від 20 травня 2026 року. Тоді його засудили до одного року обмеження волі з однорічним іспитовим строком. Обидва вироки виконуватимуться самостійно.

Ось так чотири сосни коштували дорожче, ніж чоловік, мабуть, міг собі уявити. А деревини він так і не отримав. ■

■ Служба «102»

18-річний молодик наніс ножові поранення знайомому та втік

Інцидент трапився цими днями в Луцьку

Наталія НЕКОЗ

Як інформує Відділ комунікації поліції Волинської області, між двома 18-річними хлопцями у квартирі виник конфлікт. Один із них наніс декілька ножових поранень іншому та втік з місця події. Потерпілого доставили в медзаклад.

Поліцейські почали комплекс оперативно-розшукових заходів, аби встановити перебування нападника.

Упродовж доби зловмисник знайшовся, його затримали в порядку ст. 208 Кримінально-процесуального кодексу України. Встановлено, що юнак вже раніше мав проблеми із законом.

Слідчі Луцького районного управління поліції повідомили фігуранту про підозру за закінчений замах на вбивство. Санкція – позбавлення волі від 7 до 15 років. Слідство триває. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

20 листопада минає рік, відколи відійшла у вічність дорога нам людина: мама, бабуся, дружина –

Леся Миколаївна БАРАН.

Рік тиші, у якій так не вистачає твого голосу, твоєї усмішки, тепла твоїх рук і мудрої поради. Час не стирає болю втрати, не зменшує любові, не заповнює порожнечі від твоєї відсутності, але ніколи не зітре світлих митей, які ти залишила в наших душах і тепер вони стали спогадами.

Ти назавжди залишишся в наших серцях, у кожному доброму слові, у родинних традиціях, у всьому, чого ти нас навчила.

Вічний спокій твоїй душі і світла пам'ять тобі, наша найдорожча.

Твоя любов була нашим світлом, а пам'ять про тебе – нашою силою.

З любов'ю та скорботою чоловік, діти та онуки.

Незламні

Смілий не лише за прізвищем: тричі йшов захищати Україну – і тепер полює на «шахеди»

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

Фото Катерини ЗУБЧУК і з архіву Станіслава СМІЛОГО.

Станіслав Смілий пройшов довгу фронтову дорогу, але найбільшою його силою залишаються любов до України, вірність побратимам і родина, заради якої хочеться жити й перемагати. У центрі – Герой під час зустрічі в редакції «Волині».

А потім, у 2004-му, була армія. Станіслав Смілий служив у Повітряних силах України – в селищі Озерне на Житомирщині. Був водієм.

– Після «строчки» хотів бути, як мої батько з мамою: оскільки вони – моряки далекого плавання, то і я мав намір піти в мореходку. Але, видно, то вже в крові в мене була капоейра, тож пов'язав життя зі спортом. Заодно вступив у Волинський державний університет імені Лесі Українки – на факультет «Фізичне виховання», зокрема обрав спеціальність «Фізична реабілітація», щоб мати дозвіл тренувати дітей. Здобував вищу освіту, займався з юними любителями капоейри.

Вклинуємося в особисте життя Станіслава. На той час у нього вже була сім'я, у першому шлюбі росло двоє дітей, яких він також тренував. І ось – осінь 2013-го. Почалася Революція Гідності. Станіслав їде з однодумцями в Київ, на Майдан.

– Був у 14-й сотні самооборони, – пригадує він. – А коли вернувся додому, то невдовзі почалася перша хвиля мобілізації. Мені прийшла повістка. Потрапив у нашу, 51-у механізовану бригаду, яка згодом була реформована в 14-у ОМБр. З нею пов'язаний мій перший бойовий досвід на «нульових» блокпостах. Служив до 2015 року. Коли 51-у бригаду розкидали по різних підрозділах, я був у батальйоні добровольців «Колос». А більшість побратимів потрапила в 24-у Яворівську бригаду. Взимку 2015-го ми були на Дебальцівському плацдармі. У самому пеклі. Тоді активні бойові дії по всій лінії зіткнення не велися. Були гарячі точки – Іловайськ, Дебальцево, Донецький порт, Савур-Могила. Ось тому-то, скажемо так, серед атошників є чимало й таких, хто має статус учасника бойових дій, а тим часом просидів десь у тихому місці, й не чув за всю службу жодного пострілу…

Сам Станіслав Смілий із часів АТО на своїй, як кажуть, шкірі відчув, що таке війна. Декілька контузій з усіма її наслідками, травмування коліна під час обстрілу – розрив зв'язок – під Мар'їнкою («Я ж був кулеметником – це ж на тобі – бронежилет, боєкомплект і решта амуніції: стрибнув із двометрової висоти, наприклад, із БМП, й хруснуло»), що потребувало дві операції та тривалої реабілітації.

> «Смілівість – це не відсутність страху. Це коли знаєш, заради кого мусиш його перемогти.»

«ТАКІ СНИ СНЯТЬСЯ, НІБИ МИ ЗНОВУ З ВАМИ В ОДНОМУ ОКОПІ»

Демобілізувавшись із АТО, Станіслав повернувся в спорт – до свого улюбленого бойового мистецтва – афробразильської капоейри. Розвивав його в Луцьку.

– Було багато учнів, інструкторів – дехто з них зараз воює, є й загиблі і поранені, – розповідає він. – А хтось виїхав за кордон. І вік у мене вже не той, щоб починати все заново робити. Одне слово, капоейра для мене закінчилася в 2022-му році.

…На початок повномасштабного вторгнення росії Станіслав вдруге одружився, оскільки перший шлюб розпався. Його дружиною стала Наталія, котра має свою школу латино-американських танців. Оскільки в неї від першого шлюбу, як і в нього, теж було двоє дітей, а потім у подружжя народилася спільна дочка, то Стас зараз – багатодітний тато. Але народження донечки Ніколь, якій нині два роки, – було вже під час великої війни. А Стас ще згадує про те, як запам'ятався йому її початок, – перший день:

– Після 2014-го року ми з друзями-атошниками, 15–20 чоловік, збиралися на Покрову в мене в бесіді – така в нас традиція була. Поминати своїх полеглих побратимів, згадувати все, що пережили. І це завжди була особлива подія для мене – бачити своїх бойових друзів, ніби заново проживати те, що було й ніколи не забудеться. А ось у 2022-му в нас така думка виникла спонтанно: десь за два дні до повномасштабного вторгнення ми зібралися. Деяким нашим хлопцям уже приходили повістки з тим, щоб, як зазначалося, «уточнити дані». Це була особлива зустріч. Адже тоді хтось сказав: «Такі сни сняться, ніби ми знову з вами в одному окопі… Буде, щось буде…» Один із наших був далекобійником. Він якраз поїхав за кордон – там зустрів війну, але за два дні, залишивши машину, повернувся до Луцька.

24 лютого я почув вибухи, що доносилися від аеродрому (недалеко живу). Розумію, що це не зимова гроза. Просто встаю спокійно, одягаюся, беру рюкзак, який був напоготові, телефоную своїй, на той час ще дівчині, Наталії, кажу, щоб вона їхала за кордон, аби убезпечитися, а сам, забравши по дорозі ще декілька хлопців, відправляюся у військкомат.

За словами Станіслава, із атошників, які мали досвід, була створена рота СБУ з контрдиверсійної боротьби – на зразок спецназу:

– На той момент на Волині була створена 100-а бригада територіальної оборони. Нині ОМБр, «Сталева сотка», як її називають. Звичайно, я не можу розповідати, чим ми займалися. Скажу лише, що роботи в прикордонних областях Західної України, де було велике скупчення військ і диверсійних груп, вистачало. Тому й «Сотку» так довго не відправляли на Схід України – лише на початку 2023-го її перекинули безпосередньо в зону бойових дій. Один батальйон, 53-й, спочатку потрапив на Бахмут, а потім вся бригада вийшла на Лиманський напрямок фронту, Серебрянський ліс. І були ми там, не можу не сказати, зі старою, радянською технікою, яку хлопці, як могли, примудряли удосконалювати: поставили на легкоброньовані машини мерседесівські двигуни від фури, а зверху – кулемет від трофейного БТРа. З такою технікою вже можна було виконувати бойові завдання.

«Є, СЕР!», «ТАК, СЕР!» – І ДО ВИКОНАННЯ ПІШОВ»

Більше року підрозділ, у якому служив Станіслав Смілий, воював на Лимані. І обійшлося, пригадує, маленькими втратами, порівняно з тим, як було в бригаді раніше:

– Не називаючи цифри, скажу, що в бригаді (а це п'ять – вісім тисяч чоловік) тоді не було «сезеешників». Якщо хтось один втече, то це – ганебне явище, яке розбиралося на великих нарадах… Скажу, що я прийшов на повномасштабну війну рядовим – і таким себе й вважаю. Зразу мене призначили на сержантську посаду (був головним сержантом взводу). Потім якось кажуть: «Давай – роби офіцерське звання, підписуй контракт, щоб ти командував вже взводом повноцінно, бо ти і так командуєш ним». Офіцерське звання – молодший лейтенант – одержав у листопаді 2022-го. Не вдаючись у деталі (то окрема розмова про кадри в армії, їх «потенціал та далекоглядність»), скажу, що в 2023 році після розформування нашої контрдиверсійної роти, де я був взводним, мене й ще декілька чоловік спрямували в управління розвідки бригади. Там уже я почав займатися такою новою темою, як безпілотні системи. Сьогодні можна сказати, що ці системи народилися з нічого, а за рік то вже був рід військ.

Станіслава перевели з розвідки у відділення безпілотних систем, але спочатку, як він розповідає, не призначали на посаду начальника напряму, з чим він не міг принципово погодитися:

– Я сказав: «Ви поставите начальника, якогось майора, котрий у безпілотниках «не шарить», але має звання. Він даватиме мені завдання, яке не може навіть обґрунтувати, а я що: «Є, сер!», «Так, сер!» – і до виконання пішов. Закінчилося тим, що вже вищі чини вирішили це питання. Я розумів, що коли буду на посаді начальника, то знатиму, за що відповідаю, бачу свій напрямок і можу його розвинути. А що, маючи звання молодшого лейтенанта, буду на той момент, по-моєму, на капітанській посаді, то тут міг навести переконливий приклад, що це не є чимось несумісним. Дмитро Коцюбайло з позивним «Да Вінчі», Царство йому небесне, очолював підрозділ, який став відомий як «Вовки Да Вінчі». Він мав звання молодшого лейтенанта, а був комбатом, займав посаду підполковника.

Так Станіслав, молодший лейтенант, очолив підрозділ, отримавши майорську посаду. На час його звільнення в 2025 році, як зауважує, це вже була посада підполковника.

«Я ТАК І НЕ ВІДІЙШОВ ПОВНІСТЮ ВІД ВІЙНИ»

Звільнення зі служби на четвертому році війни співпало в народженням доньки, яку йому подарувала дружина Наталія (на початку повномасштабного вторгнення вони, після кількох років зустрічей і спільного проживання, офіційно зареєстрували свій шлюб):

– У мене була маленька дитина. Я хотів бачити, як моя дівчинка починає ходити, говорити. І мав усі підстави для звільнення, бо ж – інвалід війни. У повномасштабну війну міг не служити, але пішов як доброволець…

Повернувшись на «гражданку», Станіслав Смілий почав працювати на фронт. І з приводу цього чоловік розповідає:

– Я допомагав приватним фірмам робити хороші вироби для БпЛА. Тобто, так і не відійшов повністю від війни. Влаштувався на фірму і почав вдосконалювати засоби вбивства москалів (назвемо їх так). Їздив по бригадах, до своїх друзів, з якими служив, збирав інформацію з приводу того, що їм потрібно. Привозив сюди інженерам пропозиції від тих, хто працює з безпілотниками й знає, що потрібно вдосконалити для більшої їх ефективності.

На жаль, згодом я трохи розійшовся з деякими людьми в поглядах. Чому? Бо вони почали просто заробляти на безпілотниках, нічого в них не вдосконалюючи. Скажемо, ми були з ними не на одному шляху. Моє бачення – це те, що треба робити добрий надійний виріб, а не лише масштабувати кількість – провозити з Китаю тисячі никудишніх безпілотників, трішечки їх дороблять й віддавати на передову, заробивши собі дофіга грошей. Є, на жаль, такі спритники. Хоча в більшості зараз діють потужні компанії, які мають аналітичні відділи, удосконалюють продукцію, яку постачають для фронту, і з ними приємно працювати.

Врешті-решт, Станіслав, який зізнається, що не сильно бажав вертатися в армію («знаю, що там, на жаль, багато непутящих людей, відірваних від реалій»), знову пішов служити в ЗСУ. З серпня цього року він – в рядах ППО – в окремому зенітно-кулеметному батальйоні, який захищає небо над Волинню, зокрема і над лучанами. Він – старший лейтенант («якби не звільнявся з армії, то вже був би майором»), відповідає за визначений йому напрямок.

А ось стосовно того, від кого (чого) залежить безпечність нашого неба, про що теж зайшла мова, то відповідь нашого співрозмовника така:

– Звичайно, від протиповітряної оборони залежить дуже мало. Адже ППО – це виконавці. Образно висловлюючись, якщо тобі не дадуть інструмент, а накажуть косити траву руками, то ти небагато вкосиш, жнив не зробиш. Зараз ми запустили проєкт «Женці неба». Підключивши людей, хочемо збирати гроші на засоби, якими можна було б ефективно збивати шахеди, – рогаткою чи луком їх не знищити. Я розумію, що люди зараз знервилися в зборах, виснажилися за роки війни, а тут їм кажуть донатити на ЗСУ або конкретно – на ППО.

І все ж аргументи, як вважає Станіслав Смілий, на користь задуманого проєкту є.

– Сьогодні не так, як було в 2022-му, – зауважує Станіслав Смілий. – Тоді я просто трубку не брав, бо мені безперервно щось пропонували, а зараз я, як бідняк, простягаю руку: «Дайте». Але, якщо людям назвати точну ціну ідеї (а така ідея в мене є), завдяки втіленню якої до нас 90 відсотків нічого не залетить (сто відсотків гарантувати не можу, бо балістику ми ще не додумалися збивати), то погляд, сподіваюся, зміниться. Щодо засобів ППО і авіації, то є така штука, як станція радіолокаційного виявлення. Це «очі», які бачать все в небі. Але їх бракує, і вони дорогі. Купіть мені двоє таких «очей», і в області ми будемо бачити все – що й куди летить – і зразу його збиватимемо. ■

Завтра зустрінемо разом!

Від підпільного синьо-жовтого прапора – до тисячі гривень для ЗСУ

Відомий волинський рухівець Володимир Банада у молодості ховав український прапор від КДБ, а нині допомагає тим, хто захищає його на фронті

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com / Катерини ЗУБЧУК і з родинного архіву подружжя БАНАД.

У домашньому музеї Володимира та Людмили Банад – ціла історія боротьби за незалежність України: пожовклі документи, пам'ятні нагороди, світлини молодості й дбайливо збережені підшивки «Волині». А найцінніша реліквія – синьо-жовтий прапор, який пані Людмила власноруч пошила ще тоді, коли за українську символіку переслідували.

> «Колись вони берегли синьо-жовтий прапор від кадебістів. Сьогодні бережуть пам'ять про тих, хто віддав життя, щоб він майорів над Україною.»

«ВВАЖАЮ СВОЇМ СВЯТИМ ОБОВ'ЯЗКОМ ВІДДАТИ ШАНУ ТИМ, ХТО ПОЛІГ У БОЯХ ЗА УКРАЇНУ»

Чергового переможця редакційної акції визначила Ганна Жовнірук із села Княгининок Луцького району. Вона назвала номер «71», яким і був позначений конверт, у котрому наш шанувальник надіслав квитанцію про передплату «Волині». Призначаючи зустріч, Володимир В'ячеславович зауважив, що бажано, аби це була неділя. Тобто день, коли нема відспівування загиблих захисників-Героїв, зокрема в Свято-Троїцькому соборі міста Луцька.

– На жаль, довелося проводжати в останню земну путь і однопартійців, і знайомих, і друзів, – *розповідав пан Володимир якраз в одну з таких «вільних» неділь.* – У соборі ще на початку цьогорічного літа було декілька відспівувань, то вже при зустрічі люди питали: «Куди ви подівся? Що сталося?»

Володимир В'ячеславович, повертаючись спогадом до кінця 1980 – початку 1990-х років, говорить:

– Моє і трошки старше покоління, здобули, а точніше – відновили і незалежність, і державність України. І ось сьогодні, уже в XXI столітті, нинішні вояки-Герої захищають ці найвищі цінності – на жаль, дуже великою ціною.

«ОДИН ТІЛЬКИ ЗАПАХ ДРУКАРСЬКОЇ ФАРБИ – ЦЕ ВЖЕ «ЩОСЬ»

Відразу скажемо, що це була зустріч із двома нашими шанувальниками. Адже і Володимир В'ячеславович, і його дружина, Людмила Олександрівна, давно дружать із «Волинню» (до речі, саме пані Людмила була переможницею редакційної акції, і їй дістався грошовий виграш у 2022 році – тоді на неї була оформлена передплата).

– З 1960 року, коли пішов у перший клас, – *пригадує Володимир В'ячеславович*, – ще, може, не читав, але газету вже бачив у батьківському домі. А в дев'ятому класі, це було в Луцькій 15-й школі, мене призначили за мою, скажемо так, зацікавленість політикою, політінформатором – таке тоді було. Й основну інформацію, ясно, брав із «Волині», тоді ще «Радянської Волині». Тобто з 1968 року я вже був свідомим читачем і шанувальником вашої газети. Так само – й Людмила, адже ми – однокласники, одну пресу читали.

А ось чим сьогодні «Волинь» цікава подружжю, завдяки чому з нею не розлучається то, коли про це зайшла мова, Володимир В'ячеславович, насамперед, сказав:

– І розлучатися не думаємо, то сто відсотків. І дані, яка зараз вже у Франції, рекомендуємо: «Почитай «Волинь». Це твоя рідна газета!». З приємністю чуємо: «Читаю, знаю і вас бачу», – відповідає вона. Читає в інтернеті. А для нас із дружиною газета цінна, насамперед, аналітичними статтями – всебічним поглядом на всі напрямки людського життя. Сьогодні – в числі публікацій, які привертають увагу, – розповіді про наших захисників-Героїв, які віддають життя за Україну. Крім цього, на її сторінках знайдеш цікавинки – і про ліс, і про гриби, загалом – про природу. Один тільки запах друкарської фарби – це вже «щось». А якщо ти вирос на цій газеті, то по-іншому не можеш жити. І коли мені хтось деколи каже: «А хіба в телефоні не можете прочитати?», то на це подивування говорю якраз про те, що газету не замінить інтернет. Так, сьогодні, можливо, фінансово важче виписувати багато газет, як це було раніше. Але «Волинь» ми читаємо і підтримуємо, бо це щось ностальгійне. І от кожної середи ідеш до скриньки, береш свіжий номер, відчуваєш запах фарби і читаєш, дивишся…

З приводу ж того, на що витратять Банади 1000 гривень від «Волині», то відповідь була така:

– Вона поповнить наш волонтерський фонд, кошти якого йдуть на допомогу воїнам-захисникам. У повномасштабну війну його створив осередок «Народний Рух України» (згодом долучилися й інші). Фонд збирає кошти для закупівлі найнеобхіднішого для воїнів на передовій і, в першу чергу, – для наших земляків-волиняк. Хлопці возять воякам старлінки, захисну амуніцію, продукти, різні смаколики.

«ЦЕЙ ПРАПОР ПРОЙШОВ ЗІ МНОЮ ВСЕ – Й АКЦІЇ НА «КОЗАЦЬКИХ МОГИЛАХ» В БЕРЕСТЕЧКУ, І МАЙДАНИ…»

Так склалося, що з подружжям Володимира й Людмили Банад ми спілкувалися для газетних публікацій не раз. Приводом для цього було 70-річчя Володимира В'ячеславовича і, звичайно, – золотий ювілей їхнього шлюбу. Щоразу господар показував не без гордості свій кабінет, який швидше можна назвати домашнім архівом, музеєм. А мене не покидала думка, що цей кабінет заслуговує на окремий репортаж. У когось, може, теж життя, наповнене виразними подіями, зустрічами, захопленнями й уподобаннями, але не кожному вдається (вистачає на це снаги!), щоб зберегти сотні речей, документів, які є свідками прожитого й пережитого.

Насамперед, скажемо, що у цьому домашньому музеї можна побачити номери «Волині», які вийшли в роки повномасштабного вторгнення. За браком місця (все-таки кабінет – це одна з кімнат квартири, в якій мешкають зараз Банади) підшивки, а їх уже п'ять, довелося, якщо висловлюватися по-музейному, перемістити у сховище – комірчину.

А ось щодо безлічі інших своєрідних експонатів, то, відчувається з почутого, незрівнянною ні з чим реліквією є жовто-блакитний стяг, який вицвів від сонця.

– Цей прапор пройшов зі мною все – й акції на «Козацьких могилах» в Берестечку, й Майдани…» Його Люда мені пошила, роздобувши тканину в колежанки, яка працювала в магазині «Веселка». А древко я сам вистругав із гілки. Коли ми ходили на Замковий майдан Луцька чи приїжджали на «Козацькі могили», то кадебешники нас перевіряли: ніяких прапорів не могло бути, а тим більше – жовто-блакитного. Тож полотнище я складав і ховав в кишеню, а древко – в колошву штанів, «закріпивши» шкарпеткою.

І ще одну, особливу, реліквію показує Володимир В'ячеславович – металевий тризуб.

– Його подарували мені на 45-річчя УПА колеги з експериментального цеху Луцького автомобільного заводу, де я був тоді заступником головного механіка.

Це був, до речі, ще 1987 рік. Тож колеги з експериментального цеху, виточуючи підпільно тризуб для Володимира Банади, наражали себе на, м'яко кажучи, неприємності.

Пану Володимиру дорогий кожен експонат, бо за ним – події, зустрічі, враження. Він багато міг би розповісти про документи, речі, зібрані в «політичному куточку», як його сам називає, чи громадської роботи. Вибирає, на його думку, найцікавіше, з чим пов'язані події й спогади, котрі зараз оцінюєш, відповідно до часу:

– Ось цю булаву мені подарували на 75-річчя Донецької області. На цей ювілей я їздив із делегацією, коли був заступником голови обласної ради. Це був 2007 рік – із нами обнімалися-цілувалися, нам готували пам'ятні подарунки. І вишиванки вдягали, українські пісні співали, але відчувалася фальш. Тим більше, коли в кулуарах почув, що співаки – привозні. Їх літаком доставили з Черкас («поспівали, потанцювали – і назад»). Це мимоволі пригадалося, коли через сім років була Волноваха – по суті, перші, такі відчутні, втрати під час АТО, коли загинули волиняни, котрі служили в 51-й бригаді…

І все ж є в кабінеті Володимира Банади най-найособливіший куточок – музичний. Він дорогий йому тим, що тут, скажемо так, – все його життя, починаючи з юності, студентських літ. Тобто з 1970-х років. Від вінілових платівок, які в 1970-х роках можна було роздобути лише у фарцовщиків, бабінових касет до сучасних дисків. Так само й щодо засобів відтворення музики:

– Ми з однодумцями організували на Вишкові групу «В добру путь», проводили дискотеки, з якими згодом перебазувалися в центр Луцька – ресторан «Волинь». Я був діджеєм. Музика і по сьогоднішній день мене стимулює – навіть йдучи на мітинг, я мушу тут послухати улюблені мелодії.

І того дня на завершення розмови (чи на її емоційне продовження) ми слухали пісні у виконанні британської рок-групи Deep Purple (в перекладі на українську мову – «Дуже фіолетові»), що стала для пана Володимира улюбленою, з нею він «пройшов усе життя».

І Людмила Олександрівна, звертаю увагу, вже ледве не підтанцьовуває.

– Дружина вас завжди і в усьому підтримувала, – не втримуюся від запитання.

– Абсолютно, – каже він. – І на дискотеки ходила, ще й доводилося інколи брати з собою маленьку доньку, і допомагала нам – готувала перекуси, бо ми там довго грали.

…За традицією, подружжя Банад на наше прохання назвало число ще одного переможця редакційної акції. І це «75» («рік народження доньки»). Тож сьогодні повідомляємо, що 1000 гривень від «Волині» дісталася Андрію Харитоновичу Барському з міста Луцька.

Долучайтеся і ви до нашої передплатної естафети: *для цього треба виписати «Волинь» на грудень (66 гривень + 20 гривень прийом передплати) і надіслати квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників 2026».* **Наш передплатний індекс: 30000. Нехай Вам пощастить!** ■

■ Редакційний щоденник

Любити Україну до глибини кишені. А ще – до глибини серця

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу позаштатний кореспондент газети «Волинь» Ніна КОСТРУБА

...ЖИТТЄВОЮ ІСТОРІЄЮ МЕЦЕНАТА ЄВГЕНА ЧИКАЛЕНКА, З ЯКОГО ВАРТО БРАТИ ПРИКЛАД НАШИМ МІЛЬЙОНЕРАМ

Коли на виставі оголосили, що примірник газети «Рада», яку понад століття тому фінансував Євген Чикаленко, можна придбати за донат від 400 гривень на ЗСУ, подумала: для студентів дорогувато. Та вже за мить побачила десятки піднятих рук! Газети розкупили миттєво. І тоді по-особливому прозвучали слова самого Чикаленка: «Мало любити Україну до глибини душі, варто любити її до глибини кишені».

Глибше пізнавати історію українського народу ніколи не пізно. Тому квиток на театральне дійство «Грай, Марку, грай», подарований внучкою на день народження, спочатку сприйняла трішки розгублено. Виставу Київського творчого об'єднання МУР нещодавно показали на сцені Волинського академічного обласного українського музично-драматичного театру імені Т. Г. Шевченка. Хоча від першого знайомства з цим колективом, який улітку презентував у Луцьку «Ребелію», у мене залишилися незабутні враження.

Новий історичний реп-мюзикл уже об'єднав десятки тисяч глядачів. Гастрольний тур розпочався на початку жовтня і триватиме до кінця грудня. Заплановано 21 показ у 20 містах України.

Мандрівка кораблем історії, що тривала дві з половиною години, нікого не втомила. Навпаки, ще раз засвідчила небайдужість молодого покоління, а саме молодь переважала серед глядачів, до подій минулого та видатних постатей, які власні кошти вкладали в українську справу й будували майбутнє нашої держави.

Разом з акторами глядачі долали непрості, нерідко трагічні життєві дороги. Головний герой вистави – меценат української культури, агроном, землевласник, видавець, публіцист і громадський діяч Євген Чикаленко (1861–1929) – умів бачити майбутнє і був переконаний: «Хочете державу – вкладайте у державу».

Він розумів, що інвестиції в освіту, культуру й суспільний добробут – це інвестиції у власне майбутнє. А принципу любити Україну не лише до глибини душі, а й до глибини кишені дотримувався протягом усього життя.

Проєкт МУР заснував талановитий молодий режисер і актор Олександр Хоменко. П'ятнадцять героїв мюзиклу та артисти балету створили неймовірну атмосферу патріотичного піднесення.

Дійство розповідає історію підприємця Євгена Чикаленка, вихідця з Одещини, який продовжив справу свого батька-аграрія. Завдяки підприємництву та власним коштам він свідомо підтримував українську культуру й державотворення, доводячи, що економіка та культура – союзники у творенні майбутнього країни.

А як із цим сьогодні, через понад сто років?

Євген Чикаленко власним коштом підтримував письменників, допомагав видавати українські книжки, зокрема ті, що зазнавали цензурних утисків. Саме він фінансував українські газети «Громадська думка» та «Рада».

До речі, на виставі можна було не лише побачити примірник газети «Рада», а й придбати його, задонативши від 400 гривень на підтримку ЗСУ. Як я вже згадувала, охочих виявилося напрочуд багато. Молоді люди своїми вчинками довели, що готові долучатися до благородної справи.

А на аукціоні розіграли лише один лот – сертифікат на майбутні вистави МУРу. Торги стартували з тисячі гривень, а завершилися сумою 47 тисяч гривень!

Що спонукало мене поділитися цією історією? Не секрет, що заможних бізнесменів у нашій країні чимало. Одні щедро підтримують державу, військо, освіту й культуру. Інші воліють не помічати пекучих проблем сьогодення.

Фото Ніни КОСТРУБИ.

Воїн-сирота Максим Нагорний назавжди залишиться 20-річним...

Можливо, когось із них надихне приклад Євгена Чикаленка.

Адже саме аграрії сьогодні створюють одні з найбільших капіталів і підтримують економіку регіонів. Сучасне поле – це вже не лише трактор і плуг, а й дрони, супутникові дані, автоматизація, міжнародні ринки.

Та почати можна і з малого: вирощувати затребувані сільськогосподарські культури, закласти сад чи теплицю. Усе починається з людини, яка не боїться працювати, ризикувати й брати на себе відповідальність.

І саме таких людей Україні потрібно більше. Особливо тих, хто пам'ятає: справжній патріотизм вимірюється не лише красивими словами, а й конкретними справами.

...СУСІДОМ ПО БУДИНКУ, ЯКИЙ ТВОРИТЬ НА ЗЕМЛІ ДОБРО

Не перестаю дивуватися людям, які, незважаючи на стреси й випробування сьогодення, з оптимізмом дивляться в майбутнє. Здавалося б, вони роблять звичайні, буденні справи. Але чому одні не впадають у відчай, живуть із надією і передають її іншим, надихають власним прикладом, а інші замикаються в собі, мовчки переживаючи біль і страждання?

Думками повертаюся до подій кількарічної давнини, які відбувалися у дворі нашої багатоповерхівки.

Наш двір – це, по суті, окрема маленька громада зі своїми турботами, радощами, успіхами й проблемами. Майже всі про всіх усе знають. Але серед сусідів є особливі люди, які присвячують себе цій громаді, без зайвого галасу роблять корисне для всіх мешканців.

Так багато було мирних життєвих планів і задумів у Святослава Форманюка (праворуч) та Ігоря Оліярника.

> **У Чикаленка були мільйони, у Форманюка – золоті руки й велике серце. А любов до України в них одна: не на словах, а на ділі.**

Наша прибудинкова територія навіть тепер, у час повітряних тривог, пострілів та вибухів, залишається затишною й охайною. Своєю незвичайною красою вона захоплює перехожих уже не один рік.

І все це значною мірою завдяки мешканцю будинку, колишньому старшому вчителю вищої категорії Луцького навчально-реабілітаційного центру, який має майже 40 років педагогічного стажу, – Святославу Миколайовичу Форманюку.

Здається, любов до краси оселилася в його душі ще з дитинства.

І це прекрасне почуття він не тримає в собі, а щедро дарує людям, щоразу дивуючи натхненністю та працелюбством. Власним прикладом заохочує до праці інших мешканців, зокрема й молоде покоління.

Завжди готовим допомогти був і ще один наш сусід – Ігор Оліярник, який від початку повномасштабного вторгнення служить у лавах ЗСУ. Для них не було проблемою щось пофарбувати на дитячому майданчику, відремонтувати, довести до ладу.

А нещодавно Святослав Миколайович знову здивував нашу дворову громаду.

Зустрівши його, побачила в руках освітянина невеликий стенд із портретами захисників, які віддали життя за Україну. Серед них – двоє загиблих мешканців нашої багатоповерхівки.

Це Олександр Карчевський, який пройшов АТО, пекло російсько-української війни й загинув у квітні 2025 року. І воїн-сирота Максим Нагорний, який назавжди залишиться 20-річним. Його життя також обірвалося у 2025-му.

Ще у 18 років, перебуваючи в окопі, юний захисник написав свій заповіт. Розповів про страшні реалії війни та висловив свою найбільшу мрію – якою хотів би бачити Україну.

З нагоди Дня Конституції цей заповіт у Верховній Раді цитував Президент України Володимир Зеленський:

«Мрію прожити життя недаремно та бачити майбутнє України без дитячих притулків, щоб діти зростали у щасливих сім'ях. Відбудовувати стару систему не треба – створюймо нову й набагато кращу Україну».

Не судилося юному воїну здійснити свою заповітну мрію...

Але його слова залишилися жити. Як і пам'ять про нього та інших захисників.

Створений Святославом Форманюком міністенд тепер розміщений у незвичайній криївці, яку небайдужі мешканці облаштували в підвальному приміщенні будинку, де розташоване місцеве укриття.

Ось що розповів сам Святослав Миколайович:

– Проживаємо нелегкі часи. Особливо болісно відчувають це діти. Тому хотілося б хоч якось зменшити їхній стрес під час повітряних тривог, коли малеча перебуває в укритті. Трохи відремонтували проходи підвального приміщення, прикрасили їх, постаралися створити затишок.

А поруч є кімната-світлиця, яка існує вже не один рік. Сюди люди приносять знайдені експонати. Серед них – навіть ікони, які колись лежали біля смітника. Про це, до речі, вже писала газета «Волинь».

На видному місці у криївці – прапор бригади, який передав наш мешканець, воїн ЗСУ Ігор Оліярник. На ньому – підписи його побратимів. За бажанням діти тут можуть випити чаю, скуштувати печиво.

Слухаючи Святослава Миколайовича, подумала: як багато насправді залежить від однієї небайдужої людини!

Дуже хочеться, щоб цей затишний куточок якнайшвидше перестав бути прихистком від пострілів і вибухів, а залишився добрим нагадуванням про людяність, турботу та пам'ять.

І ось що цікаво: понад сто років тому Євген Чикаленко вкладав у майбутнє України свої статки. А сьогодні звичайний луцький педагог Святослав Форманюк вкладає у нього свій час, працю й частинку серця.

Такі різні люди, різні епохи, різні можливості. Але любов до України – одна. Бо любити Батьківщину можна не лише до глибини кишені. А й до глибини серця. ■

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 19 ПО 24 ЛИСТОПАДА

Четвер 19 листопада	П'ятниця 20 листопада	Субота 21 листопада	Неділя 22 листопада	Понеділок 23 листопада	Вівторок 24 листопада	Середа 25 листопада
мін. +5° макс. +10°	мін. +6° макс. +8°	мін. 0° макс. +5°	мін. +2° макс. +4°	мін. +1° макс. +4°	мін. +1° макс. +3°	мін. 0° макс. +2°

Інфографіка: sinoptik.ua

Найкращі українські заклади оголосили на 10-й ювілейній церемонії ресторанної премії «Сіль» у Львові. Переможців визначали у 18 номінаціях, у кожній з яких було до 10 фіналістів. В номінації **«Найкраща кафе-пекарня» переможцем став заклад у Луцьку «Столиця»,** розташований в обласному центрі Волині на Дубнівській, 13-Е (поблизу Київського майдану).

■ Героям слава!

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Вони повернулися додому... портретами на Алеї пам'яті.

Тут 139 портретів, за кожним із яких – чиєсь розбите серце...

На площі при в'їзді у селище Маневичі відкрили Алею Пам'яті та Слави – місце, де відтепер житиме пам'ять про Героїв-земляків, які полягли за рідну Вітчизну та її вільне і мирне майбутнє. Алею створено за ініціативи родин загиблих, Маневицької селищної ради та за підтримки меценатів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Розділити цю мить пам'яті та шани зібралися родини полеглих воїнів, їхні близькі, друзі, жителі громади та представники влади. Присутні вшанували Героїв хвилиною мовчання, а представники релігійних громад селища звершили спільну молитву за упокій їхніх душ та підтримку родин.

У своєму виступі селищний голова Олександр Гаврилюк наголосив на важливості збереження пам'яті про кожного захисника, який віддав життя за Україну. Він висловив щирі співчуття родинам полеглих воїнів, подякував їм за мужність і силу духу, а також підкреслив, що наш обов'язок – не лише пам'ятати тих, хто віддав життя за Україну, а й підтримувати тих, хто продовжує боронити нашу державу.

Найстрашніше на цій Алеї – не 139 портретів загиблих Героїв, а усвідомлення того, скільки обіймів уже ніколи не буде, скільки слів залишилися несказаними і скільки сердець битимуться з болем до останнього подиху...

Слова вдячності захисникам і підтримки їхнім родинам висловили: заступник голови Волинської обласної ради Григорій Пустовіт, голова Камінь-Каширської районної державної адміністрації Ольга Ващук та голова Камінь-Каширської районної ради Віктор Сус. До присутніх також звернувся голова громадської організації родин полеглих військовослужбовців «Пам'яті Героїв Маневиччини», батько загиблого захисника Олександр Козей.

Найщемливішими були погляди рідних, звернені до портретів найдорожчих людей. Сльози, квіти в руках і невимовна туга за тими, кого вже не повернути. За кожним обличчям – цілий світ любові, спогадів і нездійснених мрій...

Нині на Алеї Пам'яті та Слави – 139 людських доль, 139 історій мужності, відваги й любові до отчого краю.

Особливою частиною заходу стало вручення військових нагород. Орденом «За мужність» III ступеня відзначено Леоніда Шолома, який нині вважається зниклим безвісти. Відзнаку за нього отримали дружина Світлана Іванівна із дітьми. Також медаллю «За військову службу Україні» нагороджено маневичанку Анну Шульгу, яка перебуває на передових позиціях, захищаючи нашу державу. Нагороду за військовослужбовицю прийняли її рідні. ■

■ У всіх на вустах

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Розтрощений Audi A7 на проспекті Соборності в Луцьку – страшне нагадування про трагедію 31 липня 2026 року.

Промчав на червоне світло – й убив дитину

6 років за ґратами – такий вирок виніс суд молодому водієві, який у Луцьку збив на пішохідному переході 14-літнього хлопця. Підліток загинув на місці трагедії

Ліна ВОГОНЬ

Трагічна дорожньо-транспортна пригода, яка забрала життя 14-річного хлопця, закінчилася обвинувальним вироком суду.

Луцький міськрайонний суд визнав винним 19-літнього уродженця села Прилісне Камінь-Каширського району, який увечері 31 липня 2026 року скоїв смертельну ДТП на проспекті Соборності в Луцьку.

Як встановили під час слідства, молодий чоловік за кермом автомобіля Audi A7 перевищив дозволену швидкість і, проігнорувавши червоний сигнал світлофора, виїхав на регульований пішохідний перехід.

Саме в цей момент дорогу переходив 14-річний хлопець. Автомобіль збив дитину. Від отриманих травм підліток загинув на місці аварії.

Після ДТП водія затримали, а згодом повідомили йому про підозру в порушенні правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть людини.

За підтримання публічного обвинувачення прокурорами Волинської обласної прокуратури суд призначив молодому чоловікові шість років позбавлення волі. Крім того, його на три роки позбавили права керувати транспортними засобами.

Досудове розслідування здійснювали слідчі Луцького районного управління поліції.

Навіть найсуворіший вирок не поверне батькам сина, якому назавжди залишиться чотирнадцять...

Одна мить безвідповідальності за кермом – і назавжди обірване дитяче життя. Для родини загиблого жоден вирок не поверне сина, якому було лише 14 років... ■

■ Пульс тижня

Вдячність за вагомий внесок у зміцнення боєздатності бригади

Поки голова громади Олександр Гаврилюк разом із командою доставляли чергову допомогу воїнам-землякам, які боронять Україну, до Маневицької селищної ради завітали представники 125-ї окремої важкої механізованої бригади 3-го армійського корпусу Збройних Сил України

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Військовослужбовці висловили вдячність очільнику селищної ради Олександру Гаврилюку, депутатському корпусу та жителям Маневицької громади за вагомий внесок у зміцнення боєздатності бригади. Вони передали громаді подяку від командування, яку отримав керуючий справами (секретар виконавчого комітету) Леонід Бубнюк.

Визнання внеску громади – це особливе підтвердження того, наскільки важливою є підтримка тилу для тих, хто щодня стоїть на захисті нашої держави. Колектив селищної ради щиро подякував оборонцям за мужність, стійкість і самовіддану службу, за захист України. ■

Після реабілітації захисник нарешті повернувся додому

Камінь-Каширська громада зустріла мешканця села Іваномисль Володимира Мельника, який до серпня цього року перебував у полоні

Олена ВОЛИНЕЦЬ

19 та 24 серпня цього року Україна провела два етапи великого обміну полоненими з росією, внаслідок яких додому повернулися 113 українських військовослужбовців. Один із них – Володимир Мельник. Після реабілітації захисник нарешті повернувся додому, де на нього з нетерпінням чекали рідні та близькі. Радість цієї зустрічі розділила вся громада, втішена тим, що мужній воїн, який боронив Україну від російського агресора, тепер поруч із найдорожчими людьми.

Від імені очільника громади Віктора Пася, на рідній землі Володимира Мельника привітав заступник міського голови Олексій Карпік. Посадовець висловив подяку незламному оборонцю за мужність та стійкість і відданість Україні. ■

Маскували наркотик у продуктах харчування

Прокурори Камінь-Каширської окружної прокуратури направили до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні щодо чотирьох жителів Львівщини, які налагодили канал незаконного придбання й пересилання наркотичних засобів та психотропних речовин задля збуту в Маневицьку виправну колонію

Наталія МУРАХЕВИЧ

Встановлено, що 36-річний житель міста Дрогобич, який відбуває покарання у виправній установі, залучив до незаконних дій свою 60-річну матір та ще двох знайомих із волі. Упродовж грудня 2025 – липня 2026 року вони систематично добували й пересилали та передавали до виправної установи наркотичний засіб метадон та особливо небезпечну психотропну речовину PVP, маскуючи їх у продуктах харчування. Ув'язнений зберігав та збував заборонені речовини в колонії.

Під час санкціонованого судом обшуку в помешканні одного зі спільників правоохоронці вилучили психотропну речовину в особливо великих розмірах.

Троє обвинувачених чоловіків перебувають під вартою. ■

Волинь зустріла перших учасників всеукраїнської програми «Карпатська зміна» – 100 дітей із Дніпропетровщини. Протягом трьох тижнів вони відпочиватимуть і відновлюватимуть сили в санаторії матері та дитини «Пролісок».

В агропідприємствах-юридичних особах Волині трудиться 6,3 тисячі працівників. Середня місячна зарплата штатного працівника – 30367 гривень.

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з… Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У погребі Параска нагадала Омелянові, як одного разу скуштувала його «оцту». Судячи з Омелянового лиця, він і сам добре пам'ятав.

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 12–21, 24, 26–32, 36, 38, 42, 44 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ № 43. «ЯК "ГЕРАНЬ" СПАЛИЛА ПАЛАЖЧИН ТУАЛЕТ, А ОМЕЛЯН НАРЕШТІ ЗІЗНАВСЯ, КОМУ НІС БУКЕТ»

СИГНАЛ ПОВІТРЯНОЇ ТРИВОГИ

… – То ти, Омеляне, досі за Палажкою сохнеш? – спитала Параска з порога.

Омелян мало не впустив келишка. Він із Левком був певен, що баби ще в Галі Забалуваної.

– Парасю, ти давно тут стоїш?

– Відтоді, як ти сказав, що Палажка тобі й досі небайдужа.

– А я, Левку, – озвалася Палажка, – відтоді, як ти сказав, що тобі Параска подобається. То ким ви там мінятися зібралися?

– Полоненими! – випалив Омелян. – Ми про обмін полоненими!

– Ага. І котрий із вас у полоні? – спитала Параска.

Діди перезирнулися. Параска взяла віника. Палажка – качалку.

З-під столу виліз Мурчик-Копілот.

– От тепер у Великій Груші справжній обмін полоненими почнеться! Тільки не факт, що обидва діди захочуть повертатися!

Тієї ж миті в усіх задзеленчали телефони. Повітряна тривога. Червоний рівень небезпеки. На Камінь-Поліський район рухалася російська «Герань-5».

– Бігом у наш підвал! – скомандувала Параска.

Омелян так рвонув, що Палажка ледве встигла схопити його за рукав.

– Ти куди?! Підвал із другого боку!

– Я туди й біг! То ноги ще не домовилися!

Параска відчинила двері підвалу й пропустила всіх поперед себе. Мурчика Омелян заніс під пахвою. Кіт навіть не виривався, тільки втягнув хвоста, щоб не прищемили дверима.

У Парасчиному погребі було три мішки картоплі, діжка квашеної капусти й двадцять два (!) ряди закруток. На одній пляшці Омелян своєю рукою написав «Оцет». Параска якось хлюпнула з неї в буряки, скуштувала й покликала чоловіка: «Омеляне, йди закусюй буряками. Твій оцет я вже випила».

У підвалі Палажка сіла на ящик із картоплею й перехрестилася.

– Щоб тобі, путіне, земля під ногами горіла… Левку, ти де?

– Тут я.

– Дай руку.

Левко подав. Палажка стиснула її й так і тримала.

– А Трампові і його слонам, Господи, дай хоч на хвилину почути те, що ми зараз чуємо, – сказала Параска. – Може, тоді в них знайдеться час і на Україну.

– А за віслюків помолися, – озвалася Палажка.

– За цих двох я щонеділі молюся, – сказала Параска й глянула на дідів.

– Та за демократів, Парасю! У них віслюк – символ партії.

– А-а. Господи, поможи американським осликам. Тільки гляди, щоб і вони після виборів не стали впиратися.

– Та й слона в нас у Великій Груші ще не було, – усміхнулася Палажка. – А от у Камені-Поліському колись чоловік їздив на ослі. Його навіть коні боялися. І «Запорожці»!

– Чого то «Запорожці» боялися? – спитав Левко.

– Бо як осел зареве, водії глушили мотори й слухали, чи то в них нічого не відпало.

Омелян тихенько засміявся. І тут так гахнуло, що зі стелі посипався пісок.

> **Щоб тебе, путіне, в кремлі так припекло, а двері були зачинені!**

«А КУДИ ТИ, ЛЕВКУ, ЗІБРАВСЯ З РУЛОНОМ?»

Після відбою вийшли надвір. Прямим влучанням «Герань-5» рознесла Палажчин дворовий туалет. Він згорів до тла. Біля стежки валялося дерев'яне сердечко, яке Левко колись випиляв із дверцят, щоб у кабінці було видно хоч серед білого дня.

Палажка постояла біля хвіртки, поправила окуляри.

– Таку дорогу штуку прислати, щоб я тепер просилася до Параски… Щоб тебе, путіне, в кремлі так припекло, а двері були зачинені!

З хати вийшов Левко з рулоном туалетного паперу.

– А ти куди зібрався? – спитала Палажка.

– До Параски.

Палажка глянула на нього поверх окулярів.

– По нужді! – швидко додав Левко.

– От бачиш, як тобі пощастило. Ще годину тому ти мусив би їй в коханні освідчуватися, а тепер досить постукати.

Параска принесла ключа від свого туалету.

– Бери. Тільки ввечері верни.

– А він у тебе на ключ? – здивувалася Палажка.

– Відколи Омелян почав туди газету носити. Я йому ключ даю без «Волині». Бо як сяде з номером, то я встигаю борщ зварити, а він іще на політиці!

– Неправда, – озвався Омелян. – Я ще жодного гороскопа там до кінця не дочитав.

– Бо я тобі з двору кричу, що чекає на Терезів, як вони зараз не вийдуть!

«ТО КОМУ ТИ НІС ТОЙ БУКЕТ?»

Левко пообіцяв поставити Палажці новий туалет.

– Зроблю двері ширші. І сердечко випиляю, як було.

– Два випиляй, – сказала Палажка.

– А друге нащо?

– Щоб я бачила, хто прийшов, а він бачив, що зайнято. Бо ти, як стукають, питаєш «Хто там?» і починаєш розмову.

Параска вже сунула ключа Палажці в кишеню, коли раптом повернулася до Омеляна.

– А ти, чоловіче, ще за букет не розказав. Той, із виряджанки. Кому ти його ніс?

– Палажці.

Палажка аж окуляри зняла. Ніби від здивування. Хоча й знала, що їй.

Далі буде. ■

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ

Відповідно до рішення виконавчого комітету Рожищенської міської ради від 24 червня 2026 року № 8/5 **«Про виявлення та взяття на облік безхазяйного нерухомого майна, розташованого на території Рожищенської територіальної громади»,** повідомляємо, що на території Рожищенської територіальної громади Луцького району Волинської області виявлено та розпочато процедуру визнання безхазяйним наступного нерухомого майна:

Назва об'єкта: гараж.

Адреса об'єкта: вул. Драгоманова, 8, м. Рожище, Луцький район, Волинська область.

Дата взяття на облік: 03.11.2026 року.

У разі наявності інформації щодо можливих власників вказаного майна просимо з підтверджуючими документами звернутися до Рожищенської міської ради за адресою: м. Рожище, вул. Незалежності, 60, з метою зняття з обліку майна як безхазяйного протягом року з дати взяття його на облік.

Володимирська районна військова адміністрація шукає чоловіків для роботи у складі зведених будівельних бригад. Вони протягом 30 календарних днів допомагатимуть Збройним Силам України споруджувати фортифікаційні та інженерні об'єкти у східних областях. Для тих, хто долучиться до бригад, передбачили відстрочку від мобілізації на три місяці. **Зацікавленим чоловікам пропонують звертатися до районної адміністрації за адресою:** м. Володимир, вул. Небесної Сотні, 3 або за телефоном: **+380 98 770 9367.**

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: *вахтовий період.*

МИ ПРОПОНУЄМО:
- *Безкоштовне харчування та проживання;*
- *Бонуси та премії;*
- *Комфортні умови роботи;*
- *Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.*

Тел. 098 85 96 872

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com
Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування **+ 20 грн,** якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua.** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію **+ 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги – **100 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, **+ 25 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу – **50 грн.** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

РІЗНЕ

- Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Запрошуємо на роботу ПРИБИРАЛЬНИЦЮ. Тел.: 067 870 62 54; 095 670 00 86.
- Продається кінний новий віз (фура). Ціна за домовленістю. Тел. 097 35 46 830.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане ЦНАП м. Луцьк на ім'я Киришко Юрій Олександрович, вважати недійсним.

■ Знай наших!

Як можна визначати «Лева» серед баранів?

Україна знову безвольно програла Північній Ірландії. І головний тренер збірної Андреа Мальдера – протеже і друг президента Української асоціації футболу Андрія Шевченка – мав би подати у відставку. Це ж три поразки поспіль! Причому не від Англії, Іспанії чи Німеччини, а від команд, які аж ніяк не належать до грандів світового футболу!

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У Північній Ірландії немає футбольних зірок, зате є команда. У нас є футбольні зірки, зате немає команди. Ось і вся різниця!

Але хто ж добровільно покине таке хлібне місце? Де ще пан з Італії матиме подібні умови праці та зарплату? І це в Україні – країні, яка четвертий рік стікає кров'ю у великій війні!

За інформацією спортивних видань із посиланням на інсайдерів, річна зарплата Андреа Мальдери становить близько 400 тисяч євро. Точна сума офіційно не оприлюднена. Та навіть за такої оцінки – очманіти можна!

ЗА ЩО???

За три поспіль поразки? За безпорадність в атаці? За те, що збірна України дедалі більше нагадує команду, яка виходить на поле не перемагати, а відбути свої 90 хвилин?

Бо ці обрані тренером футболісти, які вдягнули футболки з українським тризубом, продемонстрували хіба що вміння перепасовуватися на власній половині поля. Та й то – нервово, з помилками, наче м'яч для них не круглий, а квадратний!

Де швидкість? Де характер? Де спортивна злість? Де бажання вирвати перемогу, навіть коли гра не складається?!

Складається враження, що дехто понад усе боїться зайвий раз ризикнути, піти у жорстке єдиноборство, взяти відповідальність за вирішальний удар. Бо грати у футбол можна по-різному. А от імітувати боротьбу, виступаючи за національну збірну, – соромно!

Влучно охарактеризував побачене знаменитий футболіст і колишній тренер київського «Динамо» та збірної України Йожеф Сабо. Він звернув увагу на брак агресивності, жаги до боротьби та елементарної технічної майстерності наших гравців. І обурився тим, що під час приймання м'яч відскакував від футболістів мало не на п'ять метрів!

А й справді: це ж не дворові хлопчаки, які вперше побачили футбольного м'яча! Це професіонали, більшість із яких заробляє такі гроші, про які пересічний українець не може навіть мріяти!

Після чергового фіаско не раз доводилося чути й читати розлючені коментарі вболівальників: мовляв, цих бездарів треба відправити в окопи!

А я запитаю: ви серйозно хочете ставити на одну дошку людей, які щодня ризикують життям на передовій, і футболістів, від яких вимагають лише чесно виконувати свою професійну роботу?

Наші Захисники заслуговують не на такі порівняння, а на повагу. І футболісти, які виходять під українським прапором, мали б це усвідомлювати.

Бо коли воїни тримають оборону ціною власного життя, від спортсменів ніхто не вимагає подвигів на фронті. Від них вимагають характеру, самовіддачі та боротьби до останньої секунди на футбольному полі!

А що ми побачили в Белфасті?

Вадим Скічко, коментатор зустрічі на MEGOGO *(матч транслювався на платній платформі, тому чимало українських уболівальників його не побачили; можливо, й добре – зберегли нерви та здоров'я)*, раз по раз закликав голосувати за «Лева матчу».

Якого Лева, коли на полі в жовтих із синіми смужками футболках бігали самі барани?!

Краще б організатори голосування запровадили номінацію «Гальмо матчу». І на перемогу в ній претендувала б майже вся наша команда разом із тренером!

> **Україна придумала нову гру – футбол без воріт... суперника.**

Хіба що воротаря Анатолія Трубіна варто залишити поза конкурсом. Він здійснив чотири сейви й урятував збірну від значно ганебнішого рахунку. Зрештою, саме його 67 відсотків уболівальників і визнали «Левом матчу».

Але який же це сумний парадокс: найкращим гравцем команди, яка мала перемагати, стає воротар, що рятує її від розгрому!

І ще одна промовиста деталь.

Дуже влучно про гру команди Андреа Мальдери сказав знаний на Волині доктор медичних наук Василь Пикалюк: «Україна придумала нову гру – футбол без воріт... суперника».

Краще, мабуть, і не скажеш!

За два тайми створити лише два справді небезпечні моменти! Показник очікуваних голів – жалюгідні 0,80 проти 1,57 у північноірландців. І це після того, як у першому матчі суперник розтрощив нас із рахунком 3:0!

Здавалося б, у Белфасті треба було землю гризти, щоб узяти реванш. Довести собі, вболівальникам, усій Україні, що той розгром був випадковістю.

Натомість ми знову побачили футбольну безпорадність.

І найгірше навіть не те, що програли. У футболі програють усі – навіть чемпіони світу. Найгірше, коли після поразки не можеш сказати: «Хлопці зробили все, що могли!»

Три поспіль поразки це вже не випадковість. Це вирок роботі тренерського штабу. І серйозний привід для президента УАФ Андрія Шевченка відповісти на запитання: скільки ще невдач потрібно, щоб нарешті визнати проблему?

Бо збірна України – не приватний футбольний клуб, де можна безкінечно експериментувати заради задоволення керівництва.

Це головна команда, яка представляє державу. Нашу державу!

То де ваша честь, панове? І де ваша відповідальність за тризуб на грудях?!

Футбол. Ліга націй В. Група 2. Північна Ірландія – Україна – 1:0 (1:0 – Девлін, 68 хв).

Склад збірної України: *Трубін, Миколенко, Матвієнко, Сарапій, Забарний, Судаков (Синчук, 72), Очеретько (Назарина, 81), Ярмолюк, Кащук (Довбик, 90+2), Яремчук (Краснопір, 72), Сікан.*

Стадіон: «Віндзор Парк» (Белфаст, Північна Ірландія).
Арбітр: Франсуа Летексьє (Беде, Франція).

Результат іншого матчу Групи 2: Грузія – Угорщина – 0:2 (0:1 – Лаша Двалі, 73 хв., автогол; 0:2 – Барнабаш Варга, 85).

ФУТБОЛ. ЛІГА НАЦІЙ В. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ГРУПИ 2:

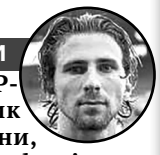
№	КОМАНДА	Ігри	В	Н	П	З-П	Очки
1	Північна Ірландія	5	3	2	0	5-0	11
2	Угорщина	5	3	1	1	5-2	10
3	Україна	5	1	1	3	2-6	4
4	Грузія	5	0	2	3	0-4	2

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Поразка від Грузії – і ми вилітаємо в Лігу С.

17 листопада в нашій групі грали: Україна – Грузія, Угорщина – Північна Ірландія.

ЗА ВОРОТАМИ

Ілля ЗАБАРНИЙ, захисник збірної України, після матчу в Белфасті:

– Ми програли боротьбу багато де. Якщо хочете когось звинувачувати – звинувачуйте мене. Я візьму на себе відповідальність. Десь я не додав, десь помилився... І ми бачимо, що, на жаль, треба говорити правду: ми, вибачаюся, в глибокій сраці. Але треба піднімати голову і всім разом звідси вибиратися. Ось і все. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

	6	2		7	1			
				9				1
9		4				2		
				5	3			
		5					9	
3			8					
	3			4				
8			2			9		5
4							6	

Відповіді на судоку за 4 листопада.

4	8	3	6	7	9	5	2	1
5	2	6	3	8	1	9	4	7
7	9	1	2	4	5	6	8	3
9	3	8	5	2	4	7	1	6
6	4	2	1	9	7	3	5	8
1	7	5	8	3	6	2	9	4
8	5	4	7	6	2	1	3	9
2	6	9	4	1	3	8	7	5
3	1	7	9	5	8	4	6	2

■ Увага, конкурс!

Навіщо джинси й кофту кладуть у холодильник?

Відповідь на «Спецзавдання № 4» розпочну саме із цього запитання. І переконаний: більшість із вас одразу вигукне: «Щоб відліпити від одягу... жуйку!» Абсолютно правильно!

Грицько ГАРБУЗ

Старше покоління за часів СРСР жуйки майже не знало. А справжній бум жувальної гумки в Україні припав на кінець 1980-х – початок 1990-х років. Тоді наші невтомні «човники» везли через польський кордон справжні дитячі скарби – знамениті *Turbo, Love is..., Donald, TipiTip*...

Ох, скільки ж було радості від тих кольорових обгорток! А як ми колекціонували вкладиші, обмінювалися ними, вихвалялися своїми скарбами!

Та була серед того жувального щастя й особлива дивовижа – жуйка у формі маленького круглого кавуна! Зелена зовні, червона всередині, ще й із кислим порошком та «кісточками»-драже. Хто її пам'ятає, той, певно, вже усміхається!

Але навіщо я повів вас у ці солодкі спогади? А щоб ті, хто не зміг розгадати наше завдання, побачили, на яких саме «мінах» підірвалися. Бо загадка була не така проста, як могла видатися на перший погляд! Нагадаю її умову.

«ОСІННІЙ ГРАНАТОБУЗ-2026. СПЕЦЗАВДАННЯ № 4»

Сьогодні ми заховали продукт, який багато хто з вас обожнює. Точніше, зменшений продукт від значно більшого продукту. Вони – близькі родичі. У дитинстві нас лякали обома. Хоча старші наші читачі меншого продукту в дитинстві не пам'ятають – популярним він у нас став завдяки Польщі в часи розпаду СРСР.

Асоціативний ряд, який виведе на ці продукти: *футбол, корова, пиво, сушка, прямокутник, Японія, алкоголь, інспектор дорожнього руху, обласний центр, тигр, клей, символ дня народження, березовий дьоготь, холодильник, подушка, Карло Анчелотті*...

Що за зменшений продукт – рукотворний образ більшого – ми сьогодні заховали?

І ось тепер усі гарбузячі таємниці розкрито! **Правильна відповідь – «ЖУЙКА-КАВУН»!**

Саме ця маленька жувальна гумка у вигляді кавуна і є рукотворним образом свого великого смугастого родича. До речі, у Японії кавуни вирощують не лише круглими, а й квадратними та прямокутними! Для цього молоденькі плоди поміщають у спеціальні форми.

А ще пригадайте, як нас у дитинстві лякали і жуйкою, і кавуном. Проковтнеш жувальну гумку – «злипнеться шлунок», а ковтнеш кавунову кісточку – «у животі виросте кавун»! І ми ж вірили! Хоча, на щастя, ні перше, ні друге не відповідає дійсності.

Правильну відповідь – «жуйка-кавун» – першою знову надіслала Валентина КОВАЛЬЧУК із Рівного! Сталося це 24 вересня о 16:33.

Щиро вітаємо нашу кмітливу переможницю! Браво, пані Валентино! Знову довели, що вашій спостережливості та винахідливості можна тільки позаздрити!

А тим, кому цього разу гарбуз не відкрив своєї таємниці, радимо не журитися. Попереду ще стільки загадок, що буде над чим і голову поламати, і потилицю почухати!

А тепер – нова загадка 5-го туру! І знову не для ледачих!

До речі, відповіді на 4-й тур саме цього, нового конкурсу приймаємо ще до 20 листопада. Тож хто досі не розгадав попередньої загадки, має шанс наздогнати найкмітливіших! Нагадаємо її тут:

«ГАРБУЗЯЧА ОСІНЬ-ЗИМА-2026». 5-Й ТУР

Друзі, сьогодні ми заховали предмет, який у певний час у деяких країнах навіть заміняв гроші! А знаменита правителька, за переказами, користувалася ним лише двічі за все своє життя. Хоча до його винайдення люди якось обходилися без нього. І без грошей, до речі, теж!

Він точно є у вас удома. Щоправда, не знаємо, в якому саме вигляді...

Асоціативний ряд: *«Рабиня Ізаура», «арбітр», «овал», «Останній день Помпеї», «родич пива», «має сестру в музично-театральному мистецтві», «суміш речовин», «Багаті теж плачуть», «з віком стає кращим», «лой», «прямокутник», «серце», «його згадують, коли говорять про покарання»*...

Що за предмет ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь потрібно надіслати до 28 листопада включно ЛИШЕ у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88. Обов'язково після слова-відповіді у дужках зазначте своє ім'я, прізвище та регіон, який представляєте. Наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина).**

І пам'ятайте: у нашому конкурсі перемагають не ті, хто знає все на світі, а ті, хто вміє бачити незвичайне у звичайному!

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

■ На поворотах долі

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Вона вміла знаходити щастя для інших, але своє поховала ще в дев'ятнадцять років. І все життя дарувала людям троянди, яких так і не дочекалася від коханого...

Сльози базарної свахи

Вона звела докупи сорок сім пар. На їхніх весіллях гуляла, їхніх дітей хрестила, мирила після сварок. І ніхто навіть не здогадувався, чому ця весела, язиката жінка щонеділі купує на базарі дві червоні троянди...

Василина ПИСАНКА

– Дівко, ти чого така кисла, наче торішня капуста? – гукнула тітка Стефа до молоденької продавчині яблук. – Заміж тобі треба! Маю одного хлопця – золото, а не чоловік!

– Та ви всіх заміж віддаєте, тітко Стефо!

– Бо ж не можу дивитися, як люди поодинці мучаться!

Базар реготав.

Стефаниду тут знали всі. Невисока, кругленька, у квітчастій хустині, вона продавала домашній сир, сметану й молоко. А між покупцями встигала ще й долі людські влаштовувати.

Казали, що має особливий дар: тільки гляне на двох – і вже знає, чи будуть парою.

Сорок сім весіль відгуляла.

А свого – жодного.

– Тітко Стефо, а чого ж ви самі незаміжня? – якось запитала та сама продавчиня.

Жінка вперше не знайшла, що відповісти.

– Бо, дитино, моє щастя колись на останній автобус запізнилося…

І відвернулася.

…

Їй було дев'ятнадцять, коли покохала Василя.

Він працював водієм автобуса. Щовечора зупинявся біля її хати, хоч там і не було зупинки.

– Громадянко, ваш транспорт до щастя прибув! – гукав із кабіни.

А вона вибігала босоніж, сміялася, і вони цілувалися, поки пасажири стукали у вікна.

Перед тим як іти до війська, Василь подарував їй одну червону троянду.

– Дочекаєшся?

– А куди ж я дінуся, дурнику?

– От повернуся, куплю тобі три троянди. Одну – за те, що чекала. Другу – за те, що любиш. А третю – за наше майбутнє.

…Вона берегла ту засушену квітку в книжці. Бо через пів року прийшло повідомлення: Василь загинув під час військової служби.

Стефа тоді три дні не виходила з хати.

А на четвертий пішла на базар.

Бо треба було якось жити.

…

Минали роки.

До неї сваталися. І вдівець із сусіднього села, і вчитель, і навіть директор колгоспу.

Усім відмовила.

– Чого ти, Стефо, себе живцем ховаєш? – плакала мати.

– Я не ховаю, мамо. Просто в моєму серці вже живе один чоловік.

Коли матері не стало, жінка залишилася сама.

І тоді почала сватати інших.

– Хай хоч у когось буде те, чого мені не судилося, – казала.

На кожне весілля, яке допомагала влаштувати, приносила три червоні троянди.

– Одну – за любов, другу – за вірність, третю – за щасливе майбутнє, – пояснювала молодятам.

А дві троянди, які щонеділі несла на могилу Василя, ніколи не пояснювала.

…

Одного грудневого ранку Стефа не прийшла на базар. Уперше за тридцять років.

Продавці занепокоїлися. Сусідка знайшла її вдома, біля холодної печі.

Інсульт.

У лікарні Стефанида лежала майже нерухомо. Говорити не могла, тільки очима водила.

До неї приходили люди.

Багато людей.

«Бабусю, мама сказала, що ви даруєте людям любов. А хто дарує любов вам?»

Спочатку молодята, яких звела торік. Потім літня пара, що завдяки їй познайомилася двадцять років тому. А далі – ще й ще.

Хтось приносив мандарини. Хтось домашній бульйон. Хтось просто тримав її за руку.

На Різдво палата вже не вміщала квітів.

А тоді прийшла та сама продавчиня яблук. Із чоловіком та маленькою донечкою.

– Тітко Стефо, пам'ятаєте, як ви мене заміж віддавали? Це ж ваша похресниця, Марійка.

Дівчинка підійшла до ліжка й простягнула три червоні троянди.

– Бабусю, мама сказала, що ви даруєте людям любов. А хто дарує любов вам?

Стефа заплакала.

Вперше за багато років – при людях.

…

Навесні її не стало.

Ховали всім базаром.

Прийшли сорок сім подружніх пар. Із дітьми, онуками, квітами.

А біля труни стояла Марійка й тримала дві червоні троянди.

– Мамо, – прошепотіла, – а чого бабуся ніколи не виходила заміж?

Мати витерла сльози.

– Бо колись пообіцяла одному чоловікові чекати його.

– І дочекалася?

Жінка не змогла відповісти.

А маленька Марійка поклала квіти на труну й тихенько сказала:

– Бабусю Стефо, а тепер він точно прийде. Бо ви ж уже так довго чекаєте…

І тоді заплакали навіть ті базарні чоловіки, які за все життя не зронили жодної сльози.

…

А наступної неділі на базарі, де тридцять років стояла Стефанида, хтось поставив маленьку вазу.

У ній були дві червоні троянди. І записка: *«Вона дарувала людям по три троянди на щастя. А собі залишала дві – на вічну пам'ять про кохання…»*

Відтоді щонеділі хтось приносив туди нові квіти.

Бо є люди, які й після смерті продовжують з'єднувати серця.

І, може, десь там, за небесним обрієм, на останній зупинці її нарешті дочекався Василь. І тримав у руках три червоні троянди. Одну – за те, що любила. А другу – за те, що чекала. А третю – за вічність, у якій їм уже ніколи не доведеться розлучатися… ■

■ До сліз

Не замітай мою долю, листопаде...

Листопад замітав подвір'я жовтим листям. Марія стояла біля хвіртки й дивилася на дорогу. Третю осінь поспіль

Зореслав СТОЖАР

– Мамо, ну скільки можна? – просила донька. – Тата вже два роки вважають зниклим безвісти…

– Зниклим, доню. Не загиблим.

Щоранку Марія виходила з віником. Але ніколи не змітала листя зі стежки від хвіртки до порога.

– Чому? – дивувалися сусіди.

– Бо Андрій любив, як воно шарудить під ногами. Казав: «Чуєш, Марійко? То осінь нам музику грає».

Того вечора здійнявся шалений вітер. Марія вийшла надвір і заплакала:

– Не замітай мою долю, листопаде… Залиш мені хоч стежечку до нього…

А вранці біля хвіртки зупинилося військове авто.

З нього вийшов незнайомий чоловік на милицях.

– Ви Марія? Я з Андрієм у полоні був…

Вона схопилася за серце.

– Живий?!

– Живий. Мене раніше обміняли. А він просив передати…

Чоловік простягнув маленький, складений учетверо папірець.

Там було лише кілька слів:

«Марійко, якщо дочекаєшся, я знову прийду по нашому листю. Твій Андрій».

Марія притиснула записку до грудей.

– Дочекаюся, рідний. Хоч би скільки осеней…

…А через одинадцять днів Андрій таки повернувся.

Худий, посивілий, із тремтячими руками.

Він довго стояв біля хвіртки. Потім ступив на стежку, вкриту листям.

Воно тихенько зашаруділо під його ногами.

– Чуєш, Марійко? – прошепотів. – Наша музика…

І вона вперше за три осені заплакала не від горя.

А листопад усе кружляв над ними золотим листям. Наче боявся пропустити мить, коли двоє людей, яких розлучила війна, знову стали одним цілим.

Друзі, ця історія увійшла у листопадовий випуск іншого нашого видання – місячника «Цікава читанка». Ми хотіли б, аби ви полюбили і це наше нове видання, де на кожній сторінці на вас чекає приємне відкриття.

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Три осені вона не змітала листя зі стежки до хати. Бо вірила: одного дня воно знову зашарудить під ногами її Андрія...

Зокрема, у листопадовому номері «Цікавої читанки» ви дізнаєтеся:

● **«А я знайшов другую»:** як українська весільна пісня стала знаменитим російськомовним шлягером.

● **Пережив ампутацію усіх кінцівок** – і готується стати пілотом дрона.

● **Операція «Павутина»:** дахи вантажівок відкрилися – і для російської авіації почався чорний день.

● **20 родин відмовилися від дівчинки із синдромом Дауна.** А самотній чоловік сказав: «Це моя донька!»

● **Козак із «Пропалої грамоти»** навчив український театр говорити голосом нації.

● **Історія до сліз:** Яблуня спокуси.

Номер уже в продажу – запитуйте в листонош або точках продажу газети.

А передплатна ціна «Цікавої читанки» на 2027 рік – всього 25 гривень на місяць!

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 38 036.

■ Життя як серіал

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Він посадив для неї бузок. І тридцять шість весен чекав, коли вона відчинить його вікно...

«Здуріла! Здуріла у 55 років...»

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

У вісімнадцять вона кохала Миколу. Він був бідним хлопцем із сусіднього села. Мав велосипед, стареньку гармошку й такі сині очі, що Галина жартувала:

– Ти в мене, Колю, як небо після грози.

А він цілував її руки й обіцяв:

– Як матимемо свою хату, посаджу під вікном бузок. Щоб ти щовесни прокидалася від його запаху.

Та батько вирішив інакше.

– За Петра підеш. Він господарський. А той твій Микола що має? Гармонію та вітер у кишенях?

Галина плакала. Мати мовчала. А Петро прийшов зі сватами.

За два дні до весілля Микола приніс їй гілочку бузку.

– Я не крастиму тебе, Галю. Тільки скажи одне: любиш?

– Люблю…

– То я чекатиму.

Вона засміялася крізь сльози:

– Скільки ж?

– Скільки Бог дасть.

І пішов.

…

Петро не був поганою людиною. Не пив, не бив, гроші приносив. Тільки ніколи не питав, чи щаслива вона.

У них народилося двоє дітей. Збудували будинок, купили машину. Галина варила борщі, полола город, доглядала старих свекрів.

Іноді, коли всі засинали, діставала зі скриньки засушений бузок. А тоді ховала назад. Наче власне серце.

Микола так і не одружився. Люди казали, що дивак. Працював електриком, доглядав хвору матір, а після її смерті залишився сам.

Зустрічалися вони зрідка. На базарі. Біля церкви. На похоронах спільних знайомих.

– Як живеш, Галю?

«У п'ятдесят п'ять не пізно почати жити. Пізно – це коли вже нікому сказати: "Я тебе люблю..."»

– Добре, Колю.

– То й слава Богу.

І тільки очі видавали те, чого не дозволяли собі сказати.

Коли Петро помер від інфаркту, Микола прийшов на похорон. Поклав на могилу квіти, перехрестився і тихо сказав Галині:

– Тримайся.

Не обійняв. Не затримався. Пішов останнім.

А через одинадцять місяців постукав у її двері.

Стояв із букетом бузку.

– Галю, я вже старий дурень. Мені п'ятдесят сім. Серце пустує, коліна болять. Але я досі пам'ятаю, як ти сміялася біля річки.

Вона притулилася до одвірка.

– І що ти хочеш, Колю?

– Щоб ти хоч раз у житті вибрала себе.

…

Донька три дні не розмовляла з матір'ю. Син телефоном сказав:

– Мамо, люди засміють!

– Сину, – відповіла Галина, – я п'ятдесят п'ять років боялася, що скажуть люди. А тепер боюся тільки одного: що не встигну пожити.

До Миколи вона переїхала в неділю.

Його хата була маленька. Зате під вікнами цвів величезний бузок.

– Ти посадив? – прошепотіла.

– Тридцять шість років тому. Думав, колись побачиш.

Галина вперше за багато років плакала не від образи.

А від щастя.

…

Через п'ять місяців Микола потрапив до лікарні.

Серце.

Лікарі боролися за нього три доби. Галина сиділа в коридорі, стискаючи його стареньку куртку. Коли дозволили зайти, він уже ледве говорив.

– Галю… Прости…

– За що, дурнику?

– Що так мало… побули разом…

Вона поцілувала його холодні пальці.

– Колю, ти подарував мені більше щастя за п'ять місяців, ніж я мала за все життя.

Він ледь усміхнувся.

– А бузок… не викорчовуй…

Тієї ночі його не стало.

…

На похорон приїхали син і донька. Донька вперше обійняла матір так міцно, як у дитинстві.

– Мамочко, пробач… Я ж думала, ти справді здуріла…

Галина погладила її по голові.

– Ні, доню. Я просто вперше закохалася без страху.

Навесні вона залишилася жити в Миколиній хаті.

…Одного ранку донька застала її біля вікна. Мати сиділа в білому халаті, тримала горнятко чаю й усміхалася крізь сльози.

– Мам, ти чого?

– Дивлюся, як бузок зацвітає…

– І плачеш?

– Бо він обіцяв, доню… Обіцяв, що я щоранку прокидатимуся від його запаху.

Галина відчинила вікно. Весняний вітер торкнувся її посивілого волосся.

– І знаєш, доню… Він таки дотримав слова.

А потім тихенько додала:

– Тільки чому ж ми, дурні, так довго відкладаємо щастя на потім, ніби нам хтось пообіцяв ще одне життя?.. ■

■ Усміхніться!

☺☺☺

– Лікарю, ви пам'ятаєте, що порекомендували мені від депресії?

– Так, звичайно, – завести коханця!

– О, то тепер самі поясніть моєму чоловіку, що я лікуюсь…

☺☺☺

Ходила на сповідь до священника, навіть не довелось нічого розказувати.

Він на мене вже давно підписаний.

☺☺☺

– Коханий, що ти читаєш?

– Свідоцтво про шлюб..

– Навіщо???

– Термін придатності шукаю…

☺☺☺

Допитують гуцула:

– То ви вкрали гроші?

– Нє, не я.

– А у вас є алібі?

– А що то таке?

– Ну, вас хтось бачив у той час, коли пропали гроші?

– Слава Богу, ніхто!

☺☺☺

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 23–29 листопада

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Цього тижня ваш гаманець поповниться, якщо не витратите майбутню зарплату ще до її отримання. Бережіть спину й не перевтомлюйтеся. У родині можливі приємні новини. Самотнім Овнам зорі радять не плутати наполегливість із настирливістю: кохання любить увагу, а не облогу. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

ТЕЛЕЦЬ (21.04–21.05)

Здоров'я потребуватиме турботи, особливо в холодну погоду. У сім'ї хтось захоче відвертої розмови. Не відмахуйтеся від неї словами «Потім поговоримо». Самотнім Тельцям зорі обіцяють цікаве знайомство: можливо, хтось нарешті оцінить не лише вашу красу, а й кулінарні таланти. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

БЛИЗНЮКИ (22.05–21.06)

Цього тижня доведеться ухвалити важливе рішення щодо грошей. Для здоров'я корисними будуть прогулянки та помірна фізична активність. У родині можливі несподівані гості. Самотнім Близнюкам зорі підказують: не шукайте кохання одразу в трьох місцях, бо ризикуєте втратити одразу всі. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

РАК (22.06–22.07)

Гроші цього тижня любитимуть ощадливих, тому відкладіть дорогі покупки. Бережіть горло та не забувайте про теплий шарф. У родині назріває приємна подія, яка збере близьких за одним столом. У коханні не згадуйте старих образ. Самотнім Ракам зорі радять вийти зі своєї мушлі. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер.

ЛЕВ (23.07–23.08)

На роботі можлива невелика премія або приємна пропозиція. Здоров'я не підведе, якщо не намагатиметеся працювати за трьох. У сімейних суперечках краще поступитися, ніж доводити, хто в домі цар звірів. Самотнім Левам зорі обіцяють романтичну зустріч, але радять залишити корону вдома. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (24.08–23.09)

Здоров'ю піде на користь правильне харчування. У родині можливі непорозуміння через вашу любов до порядку. Пам'ятайте: не кожна непомита чашка є замахом на сімейне щастя. Самотнім Дівам варто менше аналізувати недоліки потенційного партнера: ідеальних людей не виготовляють навіть на замовлення. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – середа.

ТЕРЕЗИ (24.09–23.10)

Тиждень сприятливий для фінансових домовленостей, але уважно читайте документи. Не забувайте про здоров'я: організм теж потребує уваги, а не лише робочі справи. У родині можлива приємна несподіванка. Самотнім Терезам зорі обіцяють романтичний шанс, але не згайте його. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

СКОРПІОН (24.10–22.11)

Можливе несподіване надходження грошей, але не розповідайте про нього всім знайомим. Також бережіть нервову систему. У коханні – пора щирих розмов. Самотнім Скорпіонам зорі радять менше підозрювати й більше довіряти: не кожна людина, яка усміхається вам, має таємний план. Іноді це просто симпатія. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

СТРІЛЕЦЬ (23.11–21.12)

У фінансах можливі приємні зміни, але утримайтеся від азартних рішень. Для здоров'я корисним буде свіже повітря. У родині не забувайте про тих, хто потребує вашої уваги. Самотнім Стрільцям зорі обіцяють несподіване знайомство: головне – не стріляйте словами швидше, ніж встигнете подумати. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

КОЗОРІГ (22.12–20.01)

На роботі доведеться розв'язувати складне питання, але результат потішить. Подбайте про суглоби й не нехтуйте відпочинком. У родині можливе примирення. Самотнім Козорогам зорі радять іноді забувати про роботу: навіть найдорожчий калькулятор не підрахує, скільки щастя може подарувати одне побачення. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ВОДОЛІЙ (21.01–19.02)

Нестандартна ідея може принести додатковий заробіток, але не вживайте спиртного. У родині можливі несподівані добрі новини. Самотнім Водоліям зорі радять придивитися до давніх знайомих: можливо, ваше щастя вже давно поруч, а ви все чекаєте на принца чи принцесу з іншої галактики. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

РИБИ (20.02–20.03)

Не піддавайтеся спокусі купувати речі лише через красиву рекламу. Бережіть ноги від переохолодження. У сім'ї можливі приємні клопоти. У коханні не бійтеся першими зробити крок до примирення. Самотнім Рибам зорі обіцяють цікаву зустріч, але радять не чекати, поки доля сама запливе у ваші сіті. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – п'ятниця. ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
Місцезнаходження видавця: *43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.*
Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: *вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.*
volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою –*– друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції:
78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна
Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна
Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Передплати і розповсюдження КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович, ІВАНЮК Раїса Іванівна
Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь» п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний. Обсяг 4 друк. аркуші
Передплатний індекс: 30000
Ідентифікатор медіа: R30-02497, рішення від 18.01.2024 № 142.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж випуску: 7385.
Замовлення № 1792.

Обличчя професії

Посеред вогняного пекла рятувальник зігрів маленьке налякане серце

Поки після російського обстрілу в Ковелі палали вантажівки та цистерна з пальним, водій ДСНС Сашко Прищ пригорнув до грудей перелякану кицю. Ця зворушлива мить стала ще одним доказом того, що навіть серед жахіть війни є місце для людяності

Ліна ВОГОНЬ

Фото: ДСНС Волині. Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Так виглядала стоянка в Ковелі після російської атаки 12 листопада. Вогонь охопив вантажівки та цистерну з пальним. Поки навколо вирувало полум'я після російського обстрілу, Сашко Прищ зігрівав маленьку перелякану кицю. І в цю мить його великі руки стали для неї найбезпечнішим місцем у світі.

Поки навколо палали вантажівки й цистерна з пальним, водій ДСНС Сашко Прищ знайшов хвилинку, щоб пригорнути перелякану кицю. І ця зворушлива мить нагадала: навіть серед жахіть війни людяність залишається непереможною.

Іноді про людину більше розповідає один маленький учинок, ніж сотні красивих слів. Особливо коли навколо реве полум'я, у повітрі висить їдкий дим, а кожна хвилина роботи пов'язана з небезпекою.

12 листопада Ковель оговтувався від чергового російського обстрілу. На стоянці спалахнули вантажівки та цистерна з пальним. Величезні язики полум'я здіймалися в небо, навколо гуркотіла техніка, а рятувальники робили все можливе, аби приборкати вогняну стихію.

Серед тих, хто прибув ліквідовувати наслідки ворожої атаки, був і водій ДСНС із Волині Олександр Прищ. Для колег він – Сашко. Надійний професіонал, який добре знає свою роботу. Але того дня він показав ще й те, наскільки велике має серце.

Бо навіть у вогняному пеклі знайшлося місце для ніжності.

Раптом до штабного автомобіля рятувальників прибігла маленька киця. Перелякана гуркотом і полум'ям, вона втекла з дому й тепер шукала бодай якогось прихистку. Тулилася до машини, ніби відчуваючи: саме тут їй нічого не загрожуватиме.

Сашко помітив пухнасту втікачку й не зміг пройти повз. Обережно взяв на руки, пригорнув до себе, зігрів. І на якусь мить серед страшної картини руйнувань з'явився зовсім інший образ – кремезний чоловік у формі рятувальника, який дбайливо тримає маленьку беззахисну істоту.

Велике серце – це не те, яке здатне вмістити весь світ. А те, у якому навіть серед війни знаходиться місце для маленької киці.

Киця трохи побула біля свого несподіваного захисника, потерлася об його ноги, наче дякуючи за тепло, а потім побігла далі у своїх котячих справах.

А Сашко повернувся до роботи. Бо там, де ще палахкотів вогонь, його чекали побратими.

Світлини цієї миті, оприлюднені волинськими рятувальниками, промовляють сильніше за будь-які слова.

росіяни несуть на нашу землю смерть і руйнування. А українці навіть серед пожеж і згарищ знаходять у серці місце для добра.

І, мабуть, саме тому нас ніколи не перемогти.

Бо для справжнього рятувальника немає маленьких життів. Кожне – безцінне. Навіть якщо воно має чотири лапки, вуса й тихенько муркоче на руках.

Життя як серіал

«Здуріла! Здуріла у 55 років...»

Вона тридцять років була хорошою дружиною, турботливою матір'ю і слухняною невісткою. А одного дня вперше в житті захотіла бути просто щасливою...

Зореслав СТОЖАР

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Кохання не запитує, скільки тобі років. Воно тільки запитує: чому ти так довго не приходила?

– Здуріла! Здуріла у 55 років! – кричала донька так, що аж шибки дзвеніли. – Мамо, ти хоч розумієш, як це виглядає?!

Галина мовчки складала до старої валізи свої речі. Дві сукні. Светр. Фотографію покійної матері. І маленьку дерев'яну скриньку, в якій тридцять сім років зберігався засушений бузок.

Тато ще й року як помер! А ти вже до чужого чоловіка зібралася?!

– Тато ще й року як помер! А ти вже до чужого чоловіка зібралася?!

– Не до чужого, доню. До свого...

– Якого ще свого?!

Галина не відповіла.

Бо як пояснити дитині, що іноді людина може прожити ціле життя не з тим, кого любить, а з тим, кого колись побоялася образити?

Продовження – на с. 15

Золоті слова

Фото: google.com.

"Свобода – це вміння сказати «так» своїм мріям. Гідність – це вміння сказати «ні» своїм страхам.

(Святослав ВАКАРЧУК, 51 рік, музикант, лідер гурту «Океан Ельзи» і громадський діяч).

2026 ЛИСТОПАД

19 Четвер

Адріан, Денис, Йосип, Федір, Аза, Варлам, Іларіон, Овдій, Філарет.

День чоловіків. День скловиробництва. День жіночого підприємства. День філософії. День працівників гідрометеорологічної служби.

схід – 13:55, захід – 00:57. Зростаючий опуклий місяць. 10-й день.
схід – 07:40, захід – 16:27. Тривалість дня – 08:47. Тривалість ночі – 15:13.

20 П'ятниця

Анатолій, Ганна, Григорій, Йосип, Іван, Остап, Савелій, Іпатій, Фекла.

Всесвітній день дитини. День захисту дітей. День педіатра.

схід – 14:08, захід – 02:11. Зростаючий опуклий місяць. 11-й день.
схід – 07:41, захід – 16:26. Тривалість дня – 08:45. Тривалість ночі – 15:15.

21 Субота

Марія, Олександр, Петро, Лукерія.

День Гідності та Свободи. День телебачення. ВВЕДЕННЯ У ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

схід – 14:22, захід – 03:30. Зростаючий опуклий місяць. 12-й день.
схід – 07:43, захід – 16:25. Тривалість дня – 08:42. Тривалість ночі – 15:18.

22 Неділя

Ілля, Максим, Михайло, Олексій, Петро, Архип, Валер'ян, Прокіп, Филимон, Ярополк.

Міжнародний день сина.

схід – 14:40, захід – 04:52. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день.
схід – 07:45, захід – 16:23. Тривалість дня – 08:38. Тривалість ночі – 15:22.

23 Понеділок

Григорій, Макар, Олександр, Олексій, Федір, Амфілохій, Митрофан.

23.11.1994 року – під час експедиції спортсменів альпіністського клубу «Одеса» в Гімалаї встановлено прапор України на вершині Чоґорі К2 (8611 метрів).

схід – 15:04, захід – 06:20. Зростаючий опуклий місяць. 14-й день.
схід – 07:46, захід – 16:22. Тривалість дня – 08:36. Тривалість ночі – 15:24.

24 Вівторок

Григорій, Євген, Катерина, Марко, Олександр, Семен, Порфирій, Августа, Симон, Меркурій.

Вмч. Катерини.

схід – 15:37, захід – 07:50. Повний місяць. 15-й день.
схід – 07:48, захід – 16:22. Тривалість дня – 08:34. Тривалість ночі – 15:26.

25 Середа

Клавдія, Клим, Климентій, Павло, Петро.

Міжнародний день боротьби за ліквідацію насильства над жінками.

схід – 16:26, захід – 09:16. Спадаючий опуклий місяць. 16-й день.
схід – 07:49, захід – 16:21. Тривалість дня – 08:32. Тривалість ночі – 15:28.

Місячний і сонячний календарі склав Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.